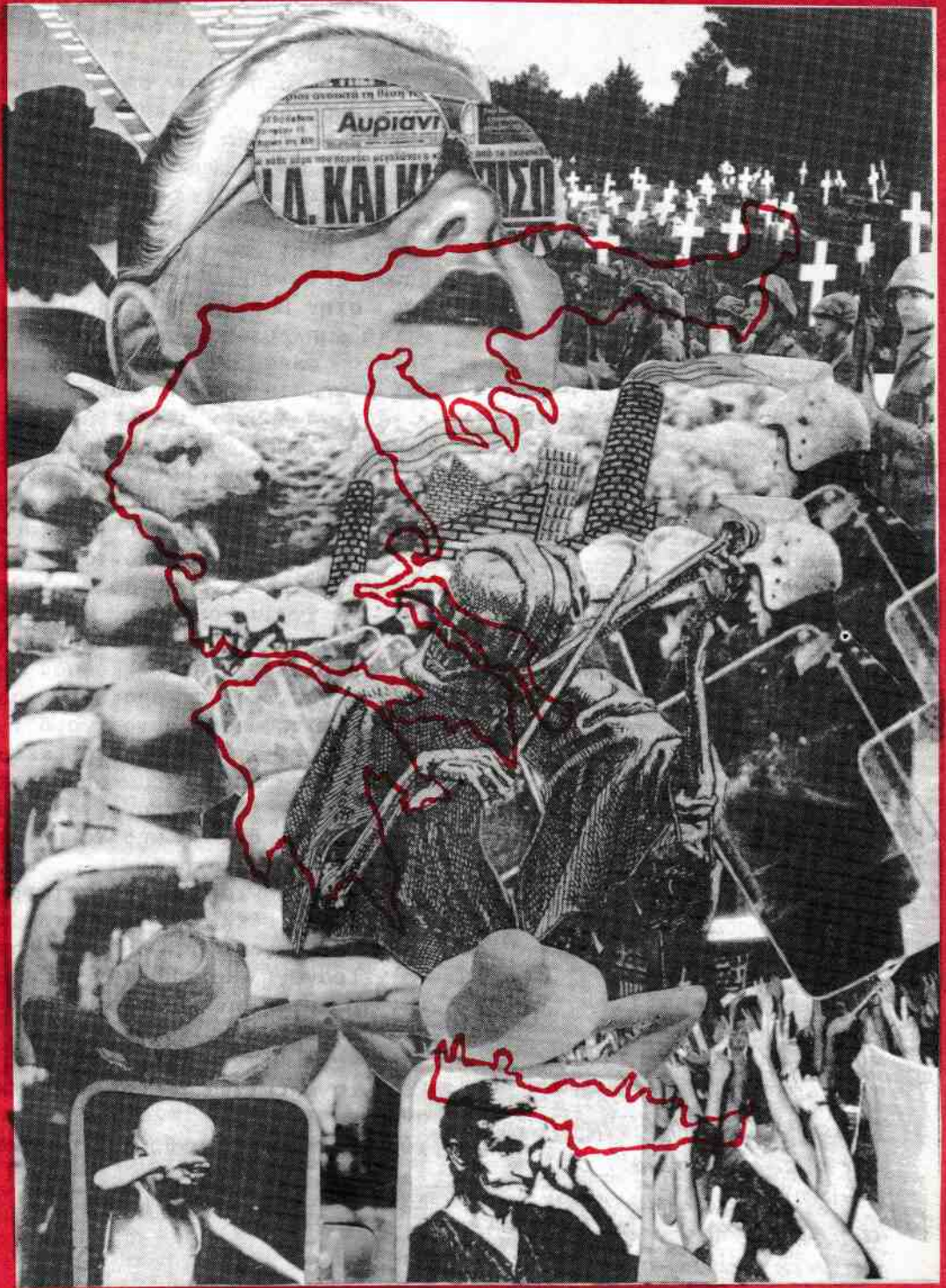

δραση

αυτοκρατορία

ΕΚΛΟΓΕΣ '89

η παρασταση αρχισε!

λίγα λόγια για την έκδοση...

Σ' αυτό το τεύχος καταπιαστήκαμε αποκλειστικά με το ζήτημα των εκλογών, όχι από την μεριά της πολιτικής συγκυρίας αλλά γιατί νομίζουμε ότι η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται: α) από την προσπάθεια αναδιάρθρωσης και εκσυγχρονισμού του εκμεταλλευτικού συστήματος, β) από την απουσία -εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις- καταγραφής ενός ριζοσπαστικού λόγου, πρακτικής και προοπτικής στα ζητήματα που αφορούν την σημερινή πραγματικότητα.

Επιχειρούμε λοιπόν με αυτήν την ανάλυση και μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων μας να ανιχνεύσουμε τους όρους και τα ζητήματα που δρομολογεί η άρχουσα τάξη στην σημερινή περίοδο και παράλληλα να διευρύνουμε, να εμβαθύνουμε τα επιχειρήματα και την κριτική μας. Μπορεί η ανάλυσή μας να είναι μερική και αποσπασματική με την έννοια ότι δεν επικεντρώνεται στα ζητήματα ουσίας αλλά εξετάζει τα επιφανόμενα. Από αυτή τη σκοπιά όμως, ρίξαμε το βάρος στην εσωτερική κατάσταση χωρίς να αναφερθούμε εκτεταμένα τόσο στην διεθνή κατάσταση όσο και στην ΕΟΚ του '92. Κατι τέτοιο θα γίνει μελλοντικά εμπλουτισμένο και τεκμηριωμένο με ανάλογες θέσεις αλλά και καταγραφή εμπειριών από κινήσεις και κινήματα του εξωτερικού.

Κόντρα λοιπόν στο ρευμα της επίκλησης του "εφικτού" και "ρεαλιστικού" και μη έχοντας ψευδαισθήσεις για την δημιουργία ενός μαζικού αντιρευματος από τη μεριά μας, προσπαθούμε να συμβάλλουμε και εμείς στην υπόθεση της κοινωνικής και ατομικής χειραφέτησης. Δουλεύοντας στις συνοικίες μας αλλά και λόγω της ταξικής μας καταβολής, αφουγκραζόμαστε τα χνώτα του λαού, γι' αυτό είμαστε ενάντια σε αυτούς που μας προκαταβάλλουν λέγοντας "καλά αυτά που λέτε αλλά ο πολύς κόσμος δεν τα καταλαβαίνει", όπως επίσης και σε όποιους διαδίδουν ότι φέρνουμε "τα φώτα της πόλης στο χωριό".

Ξέρουμε ότι αυτό το κείμενο θα το διαβάσουν καμιά εικοσαριά άτομα αλλά εκεί είναι και η διαφορά μας με τους άλλους, ότι μας ενδιαφέρει η διαδικασία που ξεκινά από το ποιοτικό προς το μαζικό και όχι το αντίστροφο.

Επεμβαίνοντας με επαναστατική σιγουριά προς την κατεύθυνση εξέλιξης της ατομικής και κοινωνικής ζωής και οργάνωσης, δύο πράγματα δεν έχουμε αφήσει να χειραγωγηθούν από την σημερινή αστική ποταπότητα: το τρόπο να μαθαίνουμε και να ονειρευόμαστε.

Για μια κοινωνία που ο καθένας θα 'χει λόγο υπαρξης αλλά και κάτι να π(ο)ι(ε)ι

Για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο

χωρίς κυριαρχία ανθρώπου σε άνθρωπο.

Καλη σας αναγνωση

ΜΗΣ '89

αυτονομη δραση

ΑΡ.ΤΕΥΧΟΣ 3

Τρίμηνο δελτίο πληροφόρησης της Αναρχικής Ομάδας Δραπετσώνας-Κερατσινίου και του Αναρχοκομμουνιστικού Πυρήνα Ανω Λιουσίων.

* * * * *

ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Το δελτίο αυτό αποτελεί αντικείμενο εθελοντικής προσπάθειας.

Κοινή αντίληψη όσων προσφέρουν για το δελτίο, είναι η διεύρυνση της αντιεξουσιαστικής-αναρχικής πληροφόρησης και παράλληλα μιας άλλης παρέμβασης στα τοπικά ζητήματα.

Ελπίδα μας η διαρκής αντιπαράθεση και άρνηση των αξιών τούτης της κοινωνίας των ταξικών διαμελισμών, της εμπορευματοποίησης και των οπαδών.

* * *

*ΑΠΟ το χώρο της πολιτικής και κοινοτικής αυτονομίας
ΓΙΑ την διεύρυνση και αυτοοργάνωση του τοπικού και εργασιακού περιβάλλοντος χώρου και χρόνου*

ΣΤΗΝ χεικευμένη πολιτική και κοινοτική αυτοδιεύθυνση.

Για επικοινωνία: Τ.Θ. 80674
Τ.Κ. 18510
ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αυτό που ονομάζεται σαν τέλος της μεταπολιτευτικής περιόδου στη χώρα δεν χαρακτηρίζεται μόνο από την υπέρβαση του τρίπτυχου "ψυμί-παιδεία-ελευθερία" ή το ξεπέρασμα παλαιοκομματικών σχημάτων και προσώπων όσο αφορά την αναρρίχηση τους στην πυραμίδα της εξουσίας αλλά εκφράζεται από την κυριαρχία και την παγίωση του κλασικού κοινοβουλευτισμού και της αστικής δημοκρατίας σαν πολιτειακό σύστημα διακυβέρνησης. Ποτέ το ελληνικό κράτος από τη δημιουργία του δεν κατόρθωσε να επιβάλλει μια κατάσταση πολιτειακής σταθερότητας και κοινωνικής συναίνεσης σαν τη σημερινή.

Οικονομία και κράτος σήμερα είναι απόλυτα ταυτισμένα. Οποιαδήποτε προσπάθεια διαχωρισμού του ενός από το άλλο, κινδυνεύει να είναι μερικότητα και ιδεολογισμός από τη στιγμή που το κράτος είναι ο κυρίαρχος παράγοντας βελτίωσης ή εκσυγχρονισμού, τόσο της εμπορευματοποιημένης οικονομίας, όσο και των προτεραιοτήτων για τεχνολογικό εκσυγχρονισμό, βελτίωση της παραγωγικής διαδικασίας και καθορισμού των εργασιακών σχέσεων σαν φορέας έκφρασης των αντιλήψεων και των επιλογών της πολιτικής και τεχνοκρατικής γραφειοκρατίας συνταυτισμένης με τα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας.

Οι υπόλοιποι παράγοντες που διαμορφώνουν αυτό που ονομάζουν οι φιλελεύθεροι αστοί "ελεύθερη αγορά" δεν είναι τίποτα άλλο από την χειραγώγηση της ίδιας της πραγματικότητας. Η "ελεύθερη αγορά" το μόνο που ρυθμίζει είναι η διακυμάνσεις των τιμών στα όρια της λαχαναγοράς και του ψευτοχρηματιστηρίου.

Η κρατικοποίηση όλων των λειτουργιών οικονομικής στρατηγικής και αναπαραγωγής του κεφαλαίου όπως ο ενεργειακός τομέας, οι επικοινωνίες και οι μεταφορές, η πολεμική βιομηχανία, το χρηματοπιστωτικό και επενδυτικό σύστημα (ΕΤΒΑ, ΕΤΕΒΑ κλπ.) ήταν επιλογές της δεξιάς στην περίοδο που ήταν στην εξουσία.

Οι επιλογές αυτές αφορούν μια συγκεκριμένη στρατηγική που έκφραζε και υλοποιούσε τις κινήσεις και τις τάσεις του κεφαλαίου σε σχέση με τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας (υπερπαραγωγή, άνοιγμα νέων αγορών κύρια προς τον τρίτο κόσμο, αμφισβήτηση της αμερικάνικης οικονομικής ηγεμονίας από τον ευρωπαϊκό -με κύριους εκπροσώπους τη Γαλλία, Γερμανία- και τον Γαπωνέζικο καπιταλισμό). Ο ελληνικός καπιταλισμός έπρεπε να προωθήσει αυτές τις αλλαγές για να επιβιώσει μέσα στις παγκόσμιες αυτές συνθήκες και να βελτιώσει τη θέση του.

Τη διεκπεραίωση αυτών των στρατηγικών του κεφαλαίου στην Ελλάδα αναλαμβάνει μια ανερχόμενη κοινωνική τάξη, η πολιτική και τεχνοκρατική νομενκλατούρα που καθορίζει τις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές και τακτικές, ενώ η εναλλαγή των κυβερνήσεων γίνεται με γνώμονα την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Η εδραίωση των κοινοβουλευτικών θεσμών και ενός κομματικού καθεστώτος που διείσδυσε τελικά μέσα στον κοινωνικό ιστό ελέγχοντας κάθε εργατική και λαϊκή κινητοποίηση και ενσωματώνοντας τη στις επιλογές των κομμάτων και των γραφειοκρατών, πέρασε μέσα από ένα ρεφορμισμό που ήταν ασφυκτικά εγκλωβισμένος μέσα στις αστικές αντιλήψεις και κανόνες μη έχοντας μια άλλη πρόταση διεξόδου για τους κοινωνικούς αγώνες. Χειραγωγήθηκε λοιπόν οποιαδήποτε διάθεση αυτονομίας του προλεταριάτου (κύρια του βιομηχανικού από την περίοδο '75-'79) και των κινήσεων γειτονιάς, φοιτητικών, αγροτικών. Δεν υπήρχε συλλογική κίνηση που να μην μετατρέποταν σε αρένα διακομματικής συγκρούσεως.

Στα πλαίσια της περιόδου διακυβέρνησης της δεξιάς δημιουργείται ένα νέο πλαίσιο στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας μέσα από τις νέες στρατηγικές που προωθεί

Οκτώβρης '74: Προπούλαια

Οκτώβρης '74: Διαδήλωση στη βουλή

αυτονομη δραση

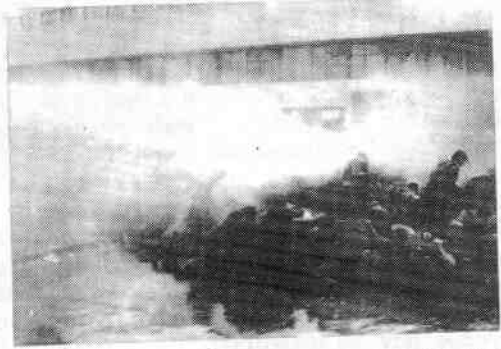
ο αμερικάνικος καπιταλισμός. Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες -στον τομέα του τεχνολογικού εκσυγχρονισμού και βελτίωσης της παραγωγής- με αποτέλεσμα να επιβάλλει ένα καθεστώς σκληρής λιτότητας και επίθεσης στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Η απάντηση ήταν οι άγριες απεργίες και η μακροχρόνια σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής, που είχαν εκσυγχρονιστεί για να αντιμετωπίσουν τις άγριες διαθέσεις του κόσμου (ΜΑΤ, αέρεις, ειδικές δυνάμεις ενάντια στους απεργούς οικοδόμους, εργάτες της Πίτσας, ΑΕΓ, Ιζόλα, Σκαλιστήρη, Μάδεμ Λάκκο, αγρότες, άστεγους κλπ.). Από την άλλη, το δημόσιο χρήμα κεφαλαιοποιείται και χαρίζεται με τη μορφή δανείου στους βιομήχανους οι οποίοι το απαιτούσαν δήθεν για να επενδύσουν, ενώ στην πραγματικότητα το συσσωρεύαν στις ελβετικές τράπεζες και σε άλλες κερδοσκοπικές δραστηριότητες (αγορά έργων τέχνης, ακίνητα, χρυσός κλπ.).

Οι εργατικοί αγώνες εκείνη την εποχή, η δυναμική των οποίων εκφράζεται κύρια μέσα από το βιομηχανικό προλεταριάτο, αν και σε πρακτικό επίπεδο εκφράστηκαν με τις "άγριες" απεργίες, καταλήψεις, σαμποτάρισμα της παραγωγής, συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις και τον κομματικό συνδικαλισμό, δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν ούτε να αμφισβητήσουν τις καθιερωμένες μορφές οργάνωσης και πολιτικής δράσης των εργατών αλλά και την ίδια την εργασία σαν διαδικασία εκμετάλλευσης.

Αυτή η αδυναμία του εργατικού κινήματος να θέσει συνολικά κοινωνικά ζητήματα, οφείλεται τόσο στις πραγματικές ανάγκες της εργατικής τάξης για ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο, όσο και στην έλλειψη ενός ριζοσπαστικού συνδικαλιστικού λόγου που θα αμφισβητούσε τους αστικούς κοινοβουλευτικούς θεσμούς και τον διαχωρισμό της πολιτικής από την συνδικαλιστική δράση. Φυσικά κύρια στρατηγική τόσο του κομματικού συνδικαλισμού (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ), όσο και των αριστεριστών, οι οποίοι είχαν δημιουργήσει προσβάσεις στο εργατικό κίνημα, ήταν η χειραγώγηση οποιασδήποτε διάθεσης, έστω και σε εμβρυακό επίπεδο, ανάπτυξης ενός συνδικαλιστικού κινήματος ολικότητας με την έννοια ότι έθιγε τόσο τις εργασιακές και παραγωγικές σχέσεις, όσο και ζητήματα ελέγχου της ποιότητας των προϊόντων και υπηρεσιών, του χρόνου εργασίας και ποιότητας ζωής, που θα είχαν σαν αποτέλεσμα την αμφισβήτηση της κυριαρχίας και αυθεντίας των εργοδοτικών συνδικαλιστών. Η στρατηγική του διαχωρισμένου συνδικαλισμού που προωθήθηκε από τα κόμματα της αριστεράς, πέτυχε τη διάσπαση και αποδυνάμωση των εργατικών αγώνων και κινητοποιήσεων.

Ο διαχωρισμένος συνδικαλισμός, έχει εγκλωβίσει μέχρι σήμερα το εργατικό κίνημα από τη μία στις ανώδυνες από το καθεστώς διεκδικήσεις και από την άλλη στην παραίτηση των εργατών από άλλα κοινωνικά και πολιτικά θέματα και προβλήματα, και στην διαχείρησή τους από τους γραφειοκράτες των κομμάτων και της κυβέρνησης.

Το ΠΑΣΟΚ εκμεταλλεύτηκε και καναλιζάρισε αυτή τη διάθεση σύγκρουσης με το καθεστώς και αναριχήθηκε στην εξουσία μέσα από μία δημαγωγική και αριστερίζουσα αντιπολίτευση, δημιουργώντας την πλάνη του εθνικού λαϊκού μετώπου ενάντια στις δεξιές δυνάμεις που σε κοινωνικό επίπεδο εκφράζονταν με μία συμμαχία φοιτητών, μικρομεσαίων, μεσοαγροτών και τεχνοκρατών. Αντανακλά τις νέες διαθέσεις του κεφαλαίου στην Ελλάδα τόσο για θεσμικό όσο και οικονομικό εκσυγχρονισμό. Ολοκληρώνεται η μορφή του κρατικού καπιταλισμού στην Ελλάδα και "κοινωνικοποιούνται" και άλλοι τομείς της οικονομίας (ναυπηγεία, μεταλλεία, μεταλλουργικές και χημικές βιομηχανίες). Η κοινωνικοποίηση δεν είναι τίποτα άλλο στην πράξη από διαδικασία εκσυγχρονισμού των εργασιακών σχέσεων που επιβάλλει ο καπιταλισμός για να δημιουργήσει ένα καθεστώς συναίνεσης και αποδοχής από την μεριά των προλεταρίων, όσον αφορά μία υποτυπώδη συμμετοχή που φυσικά

Γενάρης '76: Επίθεση της πυροσβεστικής στους απεργούς της ΠΙΤΣΟΣ

Αποκατάσταση της τάξης στην ΠΙΤΣΟΣ

Μάρτης '77: Οι απεργοί της ΑΕΓ έξω από το εργοστάσιο

Απρίλης '77: Απεργία στην ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΚΟ

* Τις παραπάνω φωτογραφίες τις πήραμε από το λεύκαμα της Αυτόνομης Πρωτοβουλίας Πολιτών, "Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν".

δεν μπορεί να θίξει την ίδια την ιεραρχική θέση των τεχνοκρατών και διευθυντικών στελεχών αλλά ούτε την ίδια την διαδικασία και τον τρόπο παραγωγής και διάθεσης των προϊόντων και υπηρεσιών.

Παράλληλα προωθείται από το ΠΑΣΟΚ το "κράτος πρόνοιας" -η περιβολή του κράτους με ένα κοινωνικό προσώπου- που μέσα από αυτό το νέο του ρόλο εξυπηρετεί με το καλύτερο τρόπο τα συμφέροντα του κεφαλαίου, αφού αναλαμβάνει με τα λεφτά του λαού, πολυέξοδους και μη αποδοτικούς τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας : την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης μέσα από την υγεία, την περίθαλψη, την εκπαίδευση. Από την άλλη όμως, επιβάλλει μια ευρύτερη συναίνεση σε πιο πλατιά λαϊκά στρώματα, ακόμα και σ'αυτά που είχαν δείξει την πιο αντι-συμβατική και αγωνιστική στάση την προηγούμενη περίοδο (οικοδόμοι, βιομηχανικοί εργάτες). Το κράτος, συνολικός εκφραστής των συμφερόντων των καπιταλιστών, εφαρμόζει στη πράξη το Κευνσιανό δόγμα "βάλτε τους εργάτες να ανοίγουν τρύπες" για να διατηρείται και αναπαράγεται το υπάρχον ιεραρχικό σύστημα και ο καταμερισμός εργασίας μέσα από την εκτέλεση δημόσιων "κοινοφελών" έργων και να ελέγχεται η ανεργία και η ροή του εργατικού δυναμικού, μέσα από τα γνωστά προγράμματα για την ανεργία (εοκικά και ντόπια).

Τελικά όμως κι αυτό το "κράτος πρόνοιας" λειτουργεί με ένα υποτυπώδη τρόπο, αφού δεν υπάρχει η στοιχειώδης υλικοτεχνική υποδομή και έχουν κυριολεκτικά φαληρήσει τα "δημόσια ταμεία". Μιά κατάσταση που οφείλεται απ' τη μιά στην παρακμή της ελληνικής οικονομίας και υποβάθμισης της στα διεθνή ανταγωνιστικά πλαίσια, και από την άλλη στην κερδοσκοπία μεσαίων και ανώτερων στελεχών και της κυβέρνησης που χρησιμοποίησαν το χρήμα του λαού σαν μέσο κοινωνικής ανόδου μέσα απ' την προνομιακή τους σχέση με οικονομικούς παράγοντες, ενώ η κατοπινή λιτότητα που επιβλήθηκε μαράζωσε τις όποιες παροχές.

Η επιβολή λιτότητας ήταν επιτακτική ανάγκη των κεφαλαιοκρατών για να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους και να ανταποκριθούν στις νέες αναδιαρθρωτικές και ανταγωνιστικές συνθήκες, με το πρόσχημα των επενδύσεων. Η λιτότητα έχει να κάνει με μια συνολική στρατηγική του κεφαλαίου αυτή τη περίοδο, σε διεθνή κλίμακα που προωθεί :

- α) το κόσμητο των κοινωνικών παροχών και δαπανών με σκοπό την ενίσχυση των ιδιωτικών επιχειρήσεων και τον μετασχηματισμό των δημοσίων οργανισμών σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν με βάση τα ιδιωτικά επιχειρηματικά πρότυπα και κριτήρια (κέρδος και όχι ελλείματα, παραγωγικότητα, εντατικοποίηση της εργασίας, αρα και της εκμετάλλευσης)
- β) την ιδιωτικοποίηση πολλών δημοσίων λειτουργιών ώστε να προσφερθούν στο κεφάλαιο νέες αγορές και τομείς κερδοσκοπικής δράσης
- γ) το χτύπημα κάθε απεργιακού και άλλου εργατικού κινήματος ή αγώνα, ακόμα και αυτών των στοιχειωδών διεκδικητικών, με στόχο να τρομοκρατήσει και υποτάξει τους εργαζόμενους, να επιβάλλει συναίνεση και κοινωνική ειρήνη ενσωματώνοντας τους προλετάρους σαν καλολαδωμένα γρανάζια στη βιομηχανική-παραγωγική μηχανή του, αφού και η παραμικρή αύξηση θα εξαρτάται απ' την αύξηση της παραγωγής και η απειλή της ανεργίας θα αναβάλλεται με την πειθαρχία και την πλήρη υποταγή στις επιταγές της εξουσίας, ενώ στους ανέργους οι ευκαιρίες για ανεύρεση δουλειάς θα ταυτίζονται με τον απεργοσπαστισμό. Αυτή η κατάσταση θα είναι απαραίτητη για την εισαγωγή στην παραγωγή των νέων τεχνολογιών και εργασιακών σχέσεων (ελαστικό ωράριο, πριμ απόδοσης, συμμετοχή στο Δ.Σ.) ώστε το κεφάλαιο να αναβαθμιστεί και να μπει στις σκληρές ανταγωνιστικές συνθήκες.

Εξαπολύεται λοιπόν μια επίθεση του κεφαλαίου σε όλα τα επίπεδα ζωής του λαού και των εργαζομένων, μέσα από το πάγωμα μισθών και συντάξεων και τη συνεχή αύξηση των τιμών στα προϊόντα πρώτης ανάγκης (τροφή, ρούχα, νομικά κλπ.) και τη σκόπιμη αλλοίωση της ποιότητας των

Μάης '76: Από την απεργιακή διαδήλωση των οικοδόμων.

Νοεμβρίου 1976: Η απεργιακή διαδήλωση των οικοδόμων.

τροφίμων για περισσότερο κέρδος με κοντοπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στην υγεία μας.

Η μόλυνση και η καταστροφή του περιβάλλοντος στις πόλεις και την ύπαιθρο, άμεσο αποτέλεσμα της απάνθρωπης καπιταλιστικής ανάπτυξης, έχει φτάσει σε ανεξέλεγκτα επίπεδα διαταράσσοντας την οικολογική ισορροπία. Αυτή τη κατάσταση τη βιώνουμε καθημερινά μέσα στις άθλιες τσιμεντουπόλεις όπου η ζωή ταυτίζεται με το άγχος, τη ταλαιπωρία, το μόχθο και το πόνο στα κάτεργα της μισθωτής δουλειάς, με τις σύγχρονες αρρώστιες (καρκίνος, εγκεφαλικά, καρδιοπάθειες κλπ.), την πτώση του γενικού επιπέδου της υγείας και ποιότητας ζωής, την οικολογική καταρρευση του λεκανοπεδίου της Αττικής, την έλλειψη χώρων παιχνιδιού, ψυχαγωγίας, επικοινωνίας και δημιουργίας. Στην ύπαιθρο, η εντατικοποίηση της αγροτικής παραγωγής έχει επιφέρει τη ρύπανση του περιβάλλοντος και τη πτώση της απόδοσης της γης, την ολοένα και μεγαλύτερη εξάρτηση από τις βιομηχανίες χημικών και πρώτων υλών, ενώ από την άλλη καταστρέφονται τεράστιες ποσότητες προϊόντων στις χωματερές, για να παραμένουν οι τιμές σταθερές και να αυξάνονται με σκοπό το μεγαλύτερο κέρδος για τους έμπορους και τους βιομήχανους.

Στην σημερινή περίοδο κυριαρχεί και επεκτείνεται η εμπορευματοποιημένη οικονομία μέσα από την επιβολή του καταναλωτισμού ως πρότυπο ζωής. Είναι ένα σκέλος της επίθεσης του κεφαλαίου που έχει να κάνει με τη γενίκευση και την επέκταση του εμπορεύματος σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής, προσωπικής και κοινωνικής, την φетиχοποίηση και ταύτιση με το εμπόρευμα που σε συνδυασμό με την αλλοίωση της ποιότητας των προϊόντων είναι ένα μέσο για αύξηση των κερδών και συσσώρευση του κεφαλαίου μέσα από την διατήρηση της ζήτησης στα επιθυμητά για το κεφάλαιο όρια. Ταυτόχρονα, είναι ένας πανίσχυρος τρόπος ιδεολογικής επιβολής και κυριαρχίας του καπιταλιστικού καθεστώτος: ο λαός, οι εργαζόμενοι δεν ελέγχουν την ποιότητα του προϊόντος, τι αγοράζουν και γιατί το αγοράζουν, ταυτίζονται μ' αυτό και δημιουργείται η ψευδή εντύπωση της αυτάρκειας και της ποικιλότητας.

Ο καπιταλισμός έχει τη δύναμη να επηρεάζει τη ζήτηση για τα προϊόντα μέσα από την έρευνα της αγοράς και από κατάλληλους χειρισμούς (διαφήμιση, μελέτη του τρόπου συμπεριφοράς και ζωής των διαφόρων ομάδων του πληθυσμού). Ο καταναλωτισμός σαν πρότυπο ζωής είναι μία διαδικασία κοινωνικοποίησης και ταύτισης με το σύστημα, ενώ καλλιεργεί τον ιδιότυπο και καλυμμένο ρατσισμό της εποχής μας: την αποδιαπόμπευση και περιθωριοποίηση κάθε διαφορετικού τρόπου ζωής, πρότυπου πολιτιστικού, αξίας ή ιδέας πέρα από την ομοιομορφία, τον ατομικισμό και το βόλεμα.

Τα φαινόμενα του καταναλωτισμού, του σεξισμού, της παθητικοποίησης και του ατομισμού πρέπει να ερμηνευτούν σαν φαινόμενα που καλλιεργήθηκαν και επιβλήθηκαν στους ανθρώπους μέσα από ένα πολιτικοοικονομικό σύστημα με συγκεκριμένους μηχανισμούς όπως μαζική επικοινωνία, μαζική κουλτούρα, μαζική κατανάλωση, μαζική ιδεολογία. Μηχανισμοί που αναπαράγουν τον αστισμό τόσο στη ζωή όσο και στο θέαμα.

Η ελληνική αστική τάξη όπως εκφράζεται μέσα από τα κόμματα που την εκπροσωπούν δεν προωθεί μια στρατηγική αναδιάρθρωσης με την έννοια των πολιτικοκοινωνικών μεταρρυθμίσεων αλλά λόγω της συμπληρωματικής θέσης που κατέχει στον εοκικό καταμερισμό εργασίας και ανταγωνισμό ακολουθεί τις επιταγές του μητροπολιτικού καπιταλισμού της βόρειας ευρώπης στους τομείς της παραγωγικότητας, του εκσυγχρονισμού της παραγωγικής διαδικασίας και διεύρυνσης του τριτογενή τομέα (υπηρεσίες) για την ιδιωτικοποίηση τομέων όπως δημόσια υγεία, κοινωνική ασφάλιση, συγκοινωνίες, παιδεία κλπ., ενώ από την άλλη επενδύει τεράστια ποσά για δήθεν υπηρεσίες κοινωνικής φύσης π.χ. ιδιωτική ασφάλιση και αστυνόμευση, εταιρίες παροχής υπηρεσιών στο δρόμο και πλήθος εταιριών δημο-

Η ΔΗΛΩΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Αργά χθές τη νύκτα ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ έκανε την ακόλουθη δήλωση:

«Τα ελληνικά νιάτα μαζί με τον λαό της Αθήνας, σε μία γελοιώδη, πρωτοφανή σε όγκο, αγωνιατικότητα και παλιό πορεία, τίμησε - στην έβδομη επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου - τους ηρωικούς του νεκρούς.

«Εκατοντάδες χιλιάδες λαού - πειθαρχημένοι και με απόλυτη τάξη - για τέσσερις ολόκληρες ώρες διαδήλωσαν την πίστη τους στη δημοκρατία και την εθνική ανεξαρτησία.

«Δυστυχώς, μετά το τέλος της μεγάλης ειρηνικής πορείας του λαού της Αθήνας, μικρές ομάδες ανευθυνών στοιχείων και προδοκωτών, άγνωστων και υποπτις προέλευσης, δημιούργησαν θλιβερά έκτροπα, με πρωτοφανή σκοπό να αμαυρώσουν και να δυσφημήσουν την μεγάλη λαϊκή επέτειο του Πολυτεχνείου.

«Εκφράζουμε την αγανάκτησή μας και καταγγέλλουμε στον ελληνικό λαό του υποκινητές και τα όργανα των θλιβερών γεγονότων.

«Καλούμε την κυβέρνηση να περιφρουρήσει τους δημοκρατικούς θεσμούς και εκφράζουμε την πεποίθησή ότι η δικαιοσύνη στη χώρα μας θα τιμωρήσει παροδειατικά και τους υποκινητές και τα όργανα των εκτρόπων».

Οκτώβρης '84:Επιχείρηση αρετής στα Εξάρχεια

σκηψεων, ερευνας αγορας, βιομηχανίες του θεάματος και του αθλητισμού (τεταρτογενής τομέας).

Η επίθεση του νεοφιλελευθερισμού σαν "νέα" κατάσταση μετά την ήττα της σοσιαλδημοκρατίας και του κράτους πρόνοιας στην Ευρώπη, έρχεται να επιβληθεί και στη χώρα μας μέσα από τη κρίση διαχείρισης του συστήματος εκμετάλλευσης. Ο νεοφιλελευθερισμός θα αποτελέσει το ιδεολογικό προκάλυμμα για την επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία και την δημιουργία προωθώντας ακόμα και το βίαιο χτύπημα των κοινωνικών κατακτήσεων και ελευθεριών που έχει κερδίσει όλη αυτή τη περίοδο ο λαός μας, κάτι που ξεκίνησε στα μέσα διακυβέρνησης το ΠΑΣΟΚ, που θα ενταθεί και επεκταθεί στη συνέχεια. Έτσι αυτές οι εκλογές έρχονται να παίξουν σημαντικό ρόλο για την παραπέρα ενίσχυση του συστήματος : από τη μια μεριά η κρίση (που δεν είναι μόνο αποτέλεσμα κάποιων προσώπων) κατευθύνεται στην αναβάθμιση των θεσμών διαμεσολάβησης (κοινοβούλιο, δικαιοσύνη κλπ.), και από την άλλη η νέα συναίνεση που επιδιώκει το σύστημα της λεγόμενης αντιπροσωπείας.

Μέσα από τις εκλογές η δεξιά πλασάρεται σαν νέα κατάσταση επιχειρώντας την απώλεια ιστορικής μνήμης για το τι αντιπροσώπευε στο παρελθόν και τώρα, φυσικά με τη συναίνεση της κοινοβουλευτικής αριστεράς.

Εκτός λοιπόν από την αναδιάρθρωση της οικονομίας και του κοινοβουλευτισμού, ισχυροποιούνται, επεκτείνονται και εκσυγχρονίζονται οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Ιδρύονται ειδικές αντιτρομοκρατικές ομάδες και υπηρεσίες στα πλαίσια της σύμβασης ΤΡΕΒΙ καταργώντας και αυτές τις στοιχειώδεις αστικές ελευθερίες (οικιακό άσυλο, ατομικές ελευθερίες, πολιτικό άσυλο). Το αντιτρομοκρατικό μένος αποτελεί το άλλοθι για τη χρησιμοποίηση των νεοδρυσθέντων ομάδων στη καταστολή εργατικών αγώνων και κοινωνικών κινητοποιήσεων. Παράλληλα επιχειρείται η ταύτιση του αυτόνομου κινήματος με τη τρομοκρατία που στοχεύει στη ποινικοποίηση και περιθωριοποίηση του (βλ. υπόθεση Μπουκουβάλα, Μαρίνου, Βογιατζή, Σμυρναίου). Μ' αυτό το ύπουλο παιχνίδι προσπαθεί η άρχουσα τάξη να απομονώσει και να διαλύσει κάθε επικίνδυνη γι' αυτήν πολιτική οργάνωση και ομάδα από τους κοινωνικούς αγώνες, στοχεύοντας στη φυσική, ηθική και κοινωνική εξόντωση των επαναστατών (υπόθεση Μπαλάφα, Λεσπερογλου).

Σκάνδαλα-Εμπόριο Οπλων και Ναρκωτικών

Αυτοί οι τομείς δραστηριότητας του κεφαλαίου είναι πλέον οι πιο κερδοφόροι και αποδοτικοί -τεράστια κέρδη, μηδαμινό κόστος- και είναι μέσα στα πλαίσια του ανταγωνισμού για συσσώρευση κεφαλαίου που αργότερα θα επενδυθούν για τις αναδιάρθρωτικές ανάγκες όσο αφορά τις νέες τεχνολογίες και την παραγωγή. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ο ελληνικός καπιταλισμός και η κυβέρνηση παίζουν το ρόλο του μεσάζοντα από τις χώρες παραγωγής οπλικών συστημάτων προς τα φασιστικά καθεστώτα της Νότιας Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και του πόλεμου Ιράν-Ιράκ, παρά το διακηρυγμένο ρόλο του Παπανδρέου σαν ειρηνιστή. Ο ρόλος των τραπεζών -πλυντήριο των κεφαλαίων απ' το εμπόριο των ναρκωτικών- δεν μένει μόνο στα όρια της Ελβετίας αλλά επεκτείνεται και στη χώρα μας (100 δις τζίβρος αυτό το χρόνο). Μέσα από το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης επακτείνεται το εμπόριο και εξαπλώνεται η αποχαυνοποίηση και η παθητικότητα προς όφελος και των κατασταλτικών μηχανισμών.

Και ενώ το σύστημα εκμετάλλευσης και εξουσίας ανθρώπου από άνθρωπο είναι υπεύθυνο για την αποξένωση και την αλλοτρίωση για να μπορεί να κυριαρχεί και διευρύνεται, επικαλείται τη νομιμότητα για περισσότερη ισχυροποίηση των κατασταλτικών θεσμών του. Η βιομηχανία της

Νοέμβρης '85: Δολοφονία του Μ. Καλτεζά

Εκείνες οι νύχτες ήταν του Μιχάλη.....

Οκτώβρης '87: Δολοφονία του Μ. Πρέκα

Αύγουστος '88: Καταστολή της απεργιακής κινητοποίησης των ναυτεργατών από τις ειδικές νεοδρυσθείσες αντιτρομοκρατικές δυνάμεις του Λιμενικού

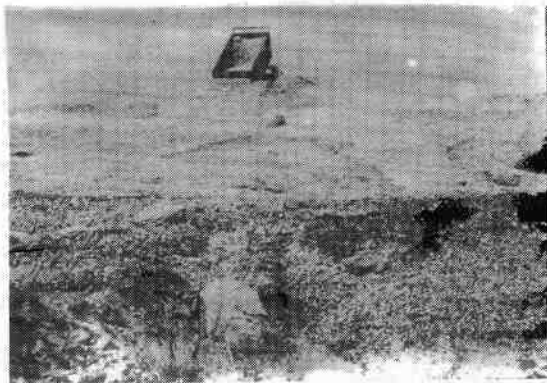

υποκρισίας, των απαγορεύσεων, των νομοθετημάτων αλλά και των διεθνών συμβάσεων (απαγόρευση πώλησης όπλων σε Ν.Αφρική, Ιράν, Ιράκ, διεθνή σύμβαση για ναρκωτικά και τρομοκρατία) εξωραίζει όλο αυτό το σύστημα της επίσημης ληστείας μέσα από την εκμετάλλευση της εργασίας και του κοινωνικού πλούτου, που την ιδιοποιείται η άρχουσα τάξη. Δεν είναι τυχαίο ότι τα πολυδιαφημιζόμενα νέα τζάκια στην Ελλάδα είναι διάφοροι τυχοδιώκτες που έχουν προσφέρει τις υπηρεσίες τους από την λεγεώνα των Ξένων μέχρι τα φασιστικά καθεστώτα της Λατινικής Αμερικής, Νότιας και Κεντρικής Αφρικής (βλέπε Λούβαρης, Σαλιαρέλης, Αιφάνης, Χιώτης) συσσωρεύουν τεράστια κέρδη που τα επενδύουν στη βιομηχανία του θεάματος και πληροφόρησης, διεισδύουν στη κυβέρνηση και αποκτούν πολιτική δύναμη. Έτσι τα σκάνδαλα έρχονται να λειτουργήσουν σαν εκτονωτικές βαλβίδες συγκάλυψης της ταξικής και εκμεταλεωτικής φύσης του συστήματος. Αυτό το παιχνίδι μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας είναι μια νέα ταχτική της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, όπου οι περιορισμοί και οι απαγορεύσεις υπάρχουν μόνο για να παραβιάζονται.

Τα σκάνδαλα δεν έχουν να κάνουν λοιπόν μόνο με την ανηθικότητα κάποιων τεχνοκρατών διευθυντών και πολιτικών αλλά με μιά απόλυτη ταύτιση πολιτικής γραφειοκρατίας και οικονομικής ολιγαρχίας, για την άμεση και αδιάρτητη εξυπηρέτηση των νέων αναγκών και στρατηγικών συσσωρεύσεων και κυριαρχίας του κεφαλαίου. Γιατί δεν είναι μόνο η εποχή μας που γεννάει σκάνδαλα αλλά η ίδια η φύση του εκμεταλεωτικού συστήματος και της εξουσίας που ταυτίζεται στις μεθόδους της με τη μαφία.

Έτσι η επικαλούμενη απ'τους ιδύνοντες κρίση θεσμών δεν είναι κρίση αμφισβήτησης από τα κάτω με την έννοια ότι αμφισβητούνται οι δομές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης από τους κυριαρχούμενους. Αντίθετα, ενώ οι αστικοί θεσμοί κυριαρχούν, η εξουσία για ν'αποκρύψει ότι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα ευθύνεται για τα σκάνδαλα και όλα τα κοινωνικά προβλήματα, επικαλείται σαν αίτιο της γενικής σπίλας την παραβίαση των θεσμών από κάποιους επιτήδειους απατεώνες και όχι από το ίδιο το κεφάλαιο. Η λεγόμενη λοιπόν κρίση θεσμών και η επίκληση για την ισορροπία τους, είναι η στρατηγική των κυβερνήτων που αφορά τις αναδιαρθρωτικές ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού, για να μπορέσει να περάσει σε μια νέα σχέση (νέες τεχνολογίες και παραγωγικές μορφές ανάπτυξης) μέσα από θεσμικούς εκσυγχρονισμούς για να μην κλονιστούν οι ισορροπίες του τόσο στο εσωτερικό όσο και στα πλαίσια του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καταμερισμού. Η προσπάθεια αναβάθμισης του ρόλου του κοινοβουλίου εντάσσεται μέσα σ'αυτή τη στρατηγική -στρατηγική της διαμεσολάβησης και συναίνεσης- αφού οποιαδήποτε προσπάθεια μεταρρυθμίσεων απέτυχε (Ε.Σ.Υ, συνεταιριστικό κίνημα, Τοπική Αυτοδιοίκηση Α, Β, Γ βαθμού, εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, κοινωνικοποιήσεις). Αποτυχία που έχει να κάνει με την από πάνω επιβολή των θεσμών αυτών χωρίς να εκφράζουν πραγματικές ανάγκες και διαθέσεις του λαϊκού κινήματος, αφού πρώτα χειραγωγήθηκαν από κάποιους πεφωτισμένους γραφειοκράτες -διανοούμενους της αριστεράς- ενώ τα όποια θεσμικά όργανα επικράτησαν, όπως συμμετοχικά και εποπτικά συμβούλια -λαϊκά και παραγωγικά- διαιώνίζουν και αναπαράγουν την αποξένωση, την επιβολή των ειδικών και την κυριαρχία των γραφειοκρατών. Στηριζόμενοι σε μια κατ'επίφαση δημοκρατία και δήθεν συμμετοχή, λειτουργούν σαν δίοδοι για να περάσουν σε στρώματα του πληθυσμού που δεν ελέγχονταν, τις κομματικές επιλογές και επιδιώξεις μέσα από την εξαπάτηση και δημαγωγία ("το ΠΑΣΟΚ στη κυβέρνηση, ο λαός στην εξουσία", "ο λαός συμμετέχει στα κέντρα των αποφάσεων").

Στις φετινές εκλογές τείνει να προωθηθεί μια νέα τεχνοκρατική στρατηγική, αυτή της "συμμετοχικής δημοκρατίας" όπως την ονομάζει η Δεξιά ("συμμετοχή", πριμ παραγωγικότητας, δικτατορία των κομμάτων και των μαζικών φορέων και οργανώσεων) ενώ σε πολιτικό επίπεδο προωθείται ένα σύστημα ετεροδιαχείρισης, δηλαδή "εναλλακτικές" τα-

Χειματερή αγροτικών προϊόντων...

κτικές διαχείρησης ασφυκτικά εγκλωβισμένες στα πλαίσια και τις επιταγές του κεφαλαίου και η ταυτόχρονη περιθωριοποίηση του λαού και η διαμεσολάβηση των συμφερόντων του απ'τους γραφειοκράτες, τους εργατοπατέρες και τις συντεχνίες.

Τα αριστερά κόμματα δεν ξεφεύγουν καθόλου από αυτή τη τακτική και αντίληψη. Το ΚΚΕ και η ΕΑΡ μέσα από τον συνασπισμό επισήμοποιούν τη πολιτική του ιστορικού συμβιβασμού και της δεξιάς στροφής, ενώ δίνουν εγγυήσεις στο κεφάλαιο ότι θα είναι οι καλοί και φρόνιμοι διαχειριστές της εξουσίας με βάση τους αστικούς κανόνες και νόμους. Τα όποια επιχειρήματα τους στηρίζονται σε μικροαστικά ηθικολογικά κριτήρια περί "εγγυήσεων τιμιότητας" και "φερεγγυότητας". Ο λόγος τους είναι πολιτικάντικος και τεχνοκρατικός, έξω απ'τα πραγματικά προβλήματα, τις ανάγκες και τις επιθυμίες των προλετάρων, είναι ένα ιδεολογικίστικο ανακάτεμα σοσιαλδημοκρατικών αναλύσεων και θέσεων.

Η πολιτική του συνασπισμού επιχειρεί να υποτάξει το λαό στις επιλογές του, να τον ενσωματώσει στο σύστημα, να τον χειραγωγήσει, να καπελώσει και να πνίξει κάθε αυτόνομη επαναστατική κίνηση, μη ξεφεύγοντας απ'το αστικό δίπτυχο "ασφάλεια θεσμική-ανάπτυξη οικονομική". Οικειοποιείται έντεχνα κάθε ριζοσπαστική έννοια και την διαστρεβλώνει ("άμεση δημοκρατία", "αυτοδιαχείρηση κλπ) για να ελέγξει κυρίως τους νέους και να παροπλίσει κάθε ριζοσπαστική ομάδα ή κίνηση, μπλοκάροντας τις διαδικασίες για ένα αυτόνομο επαναστατικό κίνημα.

Σε όλες τις σφαίρες της πολιτικής κατάστασης, τόσο της εσωτερικής όσο και της εξωτερικής (ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, υπερδυνάμεις) επιχειρείται μια επίκληση επί του "ρεαλιστικού" για να συγκαλύψει τις διαθέσεις της πολιτικής γραφειοκρατίας του ΚΚΕ και της ΕΑΡ στη διαχείρηση και ορθολογικοποίηση του συστήματος και μη αμφισβήτηση της ηγεμονίας των υπερδυνάμεων. Φυσικά αφού δεν έχουν τι να πουν στους εργαζόμενους για τον "υπαρκτό σοσιαλισμό" είναι προτιμότερο να μιλήσουν για τον "υπαρκτό καπιταλισμό". Από τη μεριά του ΚΚΕ δεν ομολογείται ο ιστορικός συμβιβασμός του γιατί αυτή τη περίοδο της ιστορικής διάψευσης του μπολσεβικισμού (όχι φυσικά της οκτωβριανής επανάστασης) ξεπερνιέται ο ρόλος του στην ελληνική κοινωνία σαν δύναμη εξέλιξης και ριζοσπαστικής χειραφέτησης.

Μ'αυτό το τρόπο επιχειρείται η μεταστροφή της κοινωνικής βάσης που ελέγχει σε κατεύθυνση σοσιαλδημοκρατικής αντιπολίτευσης και μέσα από το δίπτυχο "ασφάλεια θεσμική-ανάπτυξη οικονομική" προσπαθούν να πείσουν ότι οι ανάγκες της πολιτικής και τεχνοκρατικής γραφειοκρατίας σε επίπεδο ηγεσίας είναι ο αναγκαίος όρος για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας μας προς το σοσιαλισμό, αποκρύβοντας φυσικά ότι σοσιαλισμός γι'αυτούς σημαίνει η αναρριχησή τους στη πυραμίδα της εξουσίας, της ιεραρχίας και κυριαρχίας.

Απ'αυτή τη σκοπιά το δίπτυχο "ασφάλεια θεσμική-ανάπτυξη οικονομική" δεν διαφοροποιείται από κόμμα σε κόμμα παρά μόνο στις λεπτομέρειές του. Και ενώ κυριαρχεί αυτή τη περίοδο ένας κοινωνικός ρεφορμισμός χωρίς να έχουν δημιουργηθεί οι συνθήκες από τη μεριά των κοινωνικών υποκειμένων για ένα συγκροτημένο ριζοσπαστικό λόγο και πρακτική στα ζητήματα και προβλήματα που αφορούν το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας, το ζήτημα της θεσμικής ασφάλειας απ'τους εξουσιαστές στους εξουσιαζόμενους και της οικονομικής ανάπτυξης απ'τους εκμεταλευτές στους εκμεταλευόμενους είναι πάντα επίκαιρο και άμεσο, όσο αναγκαία και επίκαιρη είναι στις μέρες μας η ανατροπή του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Μεσα από την γενικευμένη παραπληροφόρηση των μέσων μαζικής ενημέρωσης, την κυριαρχία των κομμάτων αλλά και την προβολή ενός ηγέτη σαν τη μοναδική σωτηρία, οι πολίτες εγκλωβίζονται στα ευχολόγια, τις υποσχέσεις και τις εντολές των δημαγωγών, αυτών που "κινούν τα νήματα" και "δίνουν λύσεις" μέσα από συμβόλαια με το λαό. Το ΠΑΣΟΚ, μη ξεφεύγοντας ουσιαστικά από την δεξιά αντίληψη και πρακτική (επικλήσεις για παραγωγικότητα και θυσίες από τους εργαζόμενους, λιτότητα, παροχές στο κεφάλαιο, καταστολή) ξεγυμνώθηκε με την αντιλαϊκή και συντηρητική πολιτική του και την αυξανόμενη παρακμή του που κορυφώθηκε με τα σκάνδαλα. Η δημιουργία και η καλλιέργεια της γενικευμένης συνείδησης πως "μια κυβέρνηση ανηθική και αναξιοπύστη πρέπει να αντικατασταθεί από μια καινούργια τιμια και ηθικά αμεμπτη" όχι μόνο αντιλιστορικά τοποθετεί τα πρόσωπα σαν κινήτριους μοχλούς αλλά δίνει το δικαίωμα στις κυριαρχες πολιτικές δυνάμεις να αναδειχθούν σαν φερέγγυα αντιπροσωπευτικές μέσα από τις γνωστές δημαγωγίες και στο όνομα πάντοτε του εθνικού συμφέροντος. Η κρίση του ΠΑΣΟΚ και η απουσία ενός ριζοσπαστικού αριστερού πόλου, προετοιμάζει το έδαφος για την αναβάθμιση της δεξιάς παράταξης η οποία μέσα από ένα συνδυασμό ιστορικής κατηλιείας και παραποίησης διεκδικεί ένα φιλολαϊκό και σύγχρονο προσωπείο. Όμως η σκόπιμη απόκρυψη της πραγματικότητας είναι η σκληρή πολιτική λιτότητας απέναντι στους εργαζόμενους, το κόψιμο των κοινωνικών παροχών αλλά και η ισχυροποίηση της καταστολής σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα σαν αποτέλεσμα της επικείμενης κυριαρχίας της. Έτσι στην πραγματικότητα οι συνθήκες ζωής και τα προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών στρωμάτων του πληθυσμού χειροτερεύουν ενώ παραμένουν περιθωριοποιημένοι, αμέτοχοι και παραγγωνισμένοι. Όλες οι αποφάσεις που αφορούν τις κοινές υποθέσεις και προβλήματα, παίρνονται ερήμην και πάντα στο όνομα των συμφερόντων της λαϊκής βάσης η οποία καλείται μόνο να εκτελεί διαταγές των υδυνόντων γραφειοκρατών και τεχνοκρατών χωρίς καμιά δυνατότητα ελέγχου και συμμετοχής στην οργάνωση και διεύθυνση της ίδιας της ζωής.

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές ερχονται να εδραιώσουν στη συνείδηση του λαού αυτό το σύστημα της ιεραρχίας και εκμεταλλεύσεως των εργαζομένων από τα αφεντικά όπως και της κυριαρχίας των κυβερνητών πάνω στη λαϊκή βάση. Επιδραρούν έτσι τη συναίνεση με τη δικτατορία των κομμάτων για τα οποία οι εκλογές είναι ο μηχανισμός της αναρρίχησης τους στην εξουσία εξωραϊζοντας μ'αυτό το τρόπο όλα τα απάνθρωπα εγκλήματα του κεφαλαίου και όλες τις αποφάσεις που παίρνονται ενάντια στα συμφέροντα, τις ανάγκες και τις επιθυμίες του προλεταριών.

Αυτό σημαίνει ότι όσο διευρύνεται η κυριαρχία των κομματικών μηχανισμών και του κράτους, τόσο ο κοινωνικός ιστός εξασθενεί και αποδυναμώνεται. Οι κομματικοί και κρατικοί μηχανισμοί, μη δρώντας σε συνθήκες διαφάνειας, εκμεταλλευόμενοι τις γνώσεις, εμπειρίες και αντιθέσεις της κοινωνικής βάσης, συλλέγοντας μετά από μανούβρες τις ανάλογες πληροφορίες και με την καλλιέργεια ψευδών συνειδήσεων τις μεταβιβάζουν στη βάση σαν εντολές-αποφάσεις φαντάζοντας στον απλο κόσμο σαν ειδικοί παντογνώστες, άρα και αναγκαίοι. Να γιατί στην εποχή μας το μυστικό έχει αναδειχτεί σε επίσημη διαδικασία προς χειραγώγηση της γνώσης και της αληθείας όσον αφορά την κοινωνική ζωή. Ποτέ άλλοτε όσο σήμερα ο κρατικός και ιδιωτικός τομέας δεν στηριχτηκε στη συλλογή μυστικών (πληροφοριών) όπως και στην επεξεργασία και διοχέτευση τους στην κοινωνική βάση με τη μορφή της παραπληροφόρησης για τη δημιουργία σύγχυσης ιδιαίτερα στα κοινωνικά στρώματα που απ'τη φύση τους είναι ανταγωνιστικά απέναντι στο κεφάλαιο. Η διαιώνιση όμως αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος έχει ανάγκη απ'την συγκεντρωτική

Μια πιθανή ουτοπία ανάμεσα σε άλλες ...

Αναδημοσιεύουμε ένα χωρίο από το βιβλίο του André Gorz "Οικολογία και Πολιτική" που δημοσιεύει το περιοδικό Ρήξη σε παλιό της τεύχος. Το θεωρούμε επίκαιρο για την σημερινή ανυπαρξία προοπτικής στην Ελληνική κοινωνία διαφωνώντας παράλληλα με την από τα πάνω αντιμετώπιση των ζητημάτων που θίγει, δηλ. ότι μια κυβέρνηση μπορεί να δώσει λύση στα κοινωνικά προβλήματα και ζητήματα, ότι η ίδια η εξουσία θα αποδιοργανώσει τη κυριαρχία της, όπως και με την σκιαγράφηση αυτού του κοινωνικού μοντέλου στα πλαίσια και μόνο μιάς χώρας.

Όπως λέει και ο ίδιος "πρόκειται για μια ουτοπία, ουτοπία που όμως θα μεταβάλλεται στην μόνη διέξοδο για την κοινωνία, ενώ αντίστροφα εκείνο που γίνεται πραγματικά ουτοπία είναι η δυνατότητα να συνεχιστεί η ζωή με τους σημερινούς όρους".

Η καταγραφή των κοινωνικών κινήματων της Ευρώπης που ο συγγραφέας επιχειρεί να συνθέσει σαν πραγματικότητα, μας βρίσκει σύμφωνους στο βαθμό που αναδεικνύει την εικόνα και τη δυνατότητα που υπάρχει στην κοινωνία σήμερα να αυτοοργανωθεί στη βάση των ανθρωπίνων αναγκών και όχι του κεφαλαίου.

Όταν οι Γάλλοι ξύπνησαν εκείνο το πρωί, άναρθηθηκαν ποιές άραγε νέες εκπλήξεις να τους περιμεναν. Ήδη, άμέσως μετά τις εκλογές και μέχρι να αναλάβει η νέα κυβέρνηση την εξουσία, οι καταλήψεις εργοστασίων πολλαπλασιάστηκαν. Στους νεαρούς άνεργους, που έδω και δύο χρόνια είχαν ήδη άρchiσει να καταλαμβάνουν κλειστά εργοστάσια και να οργανώνουν την «άγρια παραγωγή» κάθε είδους χρήσιμων αντικειμένων, προστίθενταν όλοένα και περισσότεροι άπολυμένοι εργάτες, συνταξιούχοι και μαθητές. Άδεια κτίρια μεταμορφώθηκαν σε κοινόβια, σε κοοπερατίβες παραγωγής ή σε «άγρια σχολεία». Στά σχολεία, οι μαθητές άρchiσαν να εφαρμόζουν τις καινούριες γνώσεις τους και να εγκαθιστούν, με ή χωρίς την συνεργασία του εκπαιδευτικού προσωπικού, έκτροφεία κουνελιών, κυπρίνων, πεστορφών καθώς και μηχανήματα κατεργασίας μετάλλου και ξύλου.

Όσοι λοιπόν θέλησαν να πάνε στην δουλιά τους την επόμενη μέρα από την ανάληψη της εξουσίας από τη νέα κυβέρνηση, βρέθηκαν σε μία πρώτη έκπληξη: την νύχτα, σε όλες τις μεγάλες πόλεις, τό κράπεδο όλων των μεγάλων άρτηριών είχε βαφεί με άσπρες γραμμές. Από δω και πέρα ύπήρχαν διάδρομοι κυκλοφορίας που προοριζόνταν για τή λεωφορεία, ενώ οι μικρότεροι δρόμοι απέκτησαν διαδρόμους για τούς ποδηλάτες και μοτοποδηλάτες. Στις εισόδους των πόλεων, έκατοντάδες δίκυκλα βρίσκονταν στην διάθεση του κοινού και σειρές μπλέ αυτοκινήτων της χωροφυλακής και της άστυνομίας συμπλήρωναν τή λεωφορεία. Δέν πουλιόντουσαν εισιτήρια, ούτε γινόταν έλεγχος.

Τό μεσημέρι ή κυβέρνηση γνωστοποίησε ότι αποφάσεις να γίνουν δωεάν οι συγκοινωνίες καθώς και να άπαγορευείται σταδιακά, σε διάστημα 12 μηνών, ή κυκλοφορία ιδιωτικών αυτοκινήτων στις πόλεις. Θά δημιουργούνταν ή θά έπαναλειποργούσαν 26.000 λεωφορεία στους επόμενους 12 μήνες. Καταργούνταν ό φόρος

οργάνωση της οικονομίας και της κοινωνικής ζωής για να ελέγχει, να κατευθύνει και να αποφασίζει την κατάλληλη στιγμή. Η συγκεντρωποίηση της αστικής οικονομίας στην Ελλάδα, έφερε και τις ανάλογες συνθήκες διάλυσης της υπαίθρου, προλεταριοποίησης του πληθυσμού και δημιουργίας των σημερινών αστικοποιημένων πόλεων, όπως και την δημιουργία μιας ελίτ μικροαστικών συνοικιών στην Αθήνα αλλά και αυτής της τεράστιας εργατουπόλης-γκέτο όπου οι εργαζόμενοι-κάτοικοι έχουν μετατραπεί σε ιδιοκτήτες της αδιότητας. Αυτή η απάνθρωπη κατάσταση της συγκεντρωποίησης του μισού πληθυσμού της Ελλάδας στην Αττική (το άλλο μισό πουλήσε την εργατική του δύναμη στα σκλαβοπάζαρα της Δυτικής Ευρώπης) έρχονται να δικαιολογηθούν οι τεχνοκράτες της αριστερας σαν αναρχη αναπτυξη, αναρχη δομηση κλπ. αποκρυσθαίνοντας ότι το σύστημα εκμετάλλευσης, παραλογης αναπτυξης και καταναγκαστικής αστυφιλίας είναι πρώτα και κυρία υπεύθυνο.

Από την προηγούμενη περίοδο το καπιταλιστικό κράτος είχε την τάση να διευρύνεται ολο και περισσότερο προς το κέντρο συρικνώνοντας την περιφέρεια. Έτσι δεν υπάρχει γεφυρι ή δρόμος ακόμα και του τελευταίου χωριου που να μην παίρνονται τελικές αποφασεις, σχεδιασμός, έγκριση και χρηματοδότηση από κεντρικούς κρατικούς υπαλλήλους θυμιζοντας έντονα συνθήκες της εποχής του Βοναπαρτη στη Γαλλία. Αυτή η κατάσταση έφερε τη διόγκωση της γραφειοκρατίας και υπαλληλοκρατίας, δημιουργώντας ένα τεραστιο κρατικό μηχανισμό που ζει σε βάρος του δημοσιου.

Η νέα στρατηγική του κεφαλαίου είναι η αποκαλούμενη "αποκέντρωση" που εκθιμάζεται από όλα τα κόμματα δεξιά και αριστερά. Πως όμως τα κόμματα που είναι οργανωτικά δομημένα με βάση τον συγκεντρωτισμό επιδιώκουν αντίθετα την αποκέντρωση των αποφάσεων; Τουλάχιστον για μας η απάντηση βρίσκεται στην ολοένα και με νέους όρους από τη μεριά τους χειραγώγηση της πραγματικότητας χωρίς βεβαία να θιγουν οι σχέσεις κυριαρχίας που δομουν τον συγκεντρωτισμό: από δω και περα η νέα στρατηγική του κράτους καταγράφεται με τη διευρυνση του τόσο στο κέντρο όσο και στην περιφέρεια και προς όλες τις κατευθύνσεις γιατί το σύστημα της ιεραρχίας και της κυριαρχίας χρειάζεται την αντίθεση πόλης-υπαίθρου, κέντρου-περιφέρειας, χειρωνακτικής-πνευματικής εργασίας, ελεγχόμενης πληροφόρησης-γνώσης. Δηλαδή η αποκαλούμενη "αποκέντρωση" χωρίς να θίγει τις παραπάνω αντιθέσεις δεν είναι τίποτε άλλο από τη διαδικασία αστικοποίησης της υπαίθρου μεταφέροντας τις συνθήκες και το κόστος ζωής της Αθήνας, ενώ σε επίπεδο αποφάσεων παραμένει η κυριαρχία της στον οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό τομέα. Αυτό προσιωνίζει έναν ισχυρότερο κεντρικά ελεγχόμενο καταμερισμο λειτουργιών, αρμοδιοτήτων και ρόλων για τον έλεγχο του πληθυσμού με τον καλύτερο τρόπο: κάθε τοπική ζωή και κίνηση (οργάνωση και λειτουργία του θεσμού της τοπικής αυτοδιοίκησης) ταυτίζεται με το συγκεντρωτισμό του κράτους και την αστική αντίληψη περί "συμμετοχής".

Η οργάνωση της εργασίας μέσα απ' τον συγκεκριμένο καπιταλιστικό καταμερισμό υλοποιεί τον θεμελιακό διαχωρισμό μεταξύ χειρωνακτικών-τεχνοκρατών. Οι εργάτες γίνονται απλά εκτελεστικά όργανα ξεκομμένοι από το προϊόν η την υπηρεσία που παραγουν, χωρίς να μπορούν να ελεγχουν τη σημασία, το σχεδιασμο του και τους στοχους του έργου που δημιουργουν. Έτσι τελικά εσωματώνονται στην εργασιακή διαδικασία σαν απλά γραναζία, μετατρεπομενοι απο υποκειμενα σε αντικειμενα εργασίας. Η προσαρμογη της εργασίας τους στην επιδιωκόμενη από τα πανω παραγωγή στον ορθολογικό σχεδιασμό της απ' τους τεχνοκράτες-συμβουλους του ιδιωτικού και δημοσιου δικαίου κανει την εργασία να γίνεται καταναγκασμός και μισθωτη δουλεια.

Ο διαχωρισμός μεταξύ γνώσης, διευθύνσης και εργασιακού μόχθου αναπαράγεται μέσα στο σχολείο και ολοκληρώνεται στα πανεπιστήμια και στις ανώτερες βαθμίδες εκπαίδευσης. Οι φοιτητές προετοιμάζονται ιδεολογικά, θεωρητικά και πρακτικά να γίνουν οι μελλοντικοί τεχνοκρά-

προσθιθέμενης άξιας στά ποδήλατα, ενώ η τιμή τους μειώνονταν άμεσα κατά 20%.

Τό βράδυ, ο πρόεδρος της δημοκρατίας και ο πρωθυπουργός ανάλυσαν το συνολικό πλάνο στο οποίο εντάσσονταν αυτά τα μέτρα. Από τό 1972, είπε ο πρόεδρος, τό ακαθάριστο γαλλικό έθνικό προϊόν ανά κάτοικο πλησίασε τό επίπεδο του αμερικάνικου: ή διαφορά κυμαινόταν ανάμεσα στο 5 και τό 12%, ανάλογα με τις διακυμάνσεις του φράγκου, που είχε ύποσει σημαντική ύποτίμηση. «Μάλιστα, Γαλλίδες και Γάλλοι, έχουμε φτάσει σχεδόν την «Αμερική», επέμεινε ο πρόεδρος. Καί πρόσθεσε: «Έ, λοιπόν, δέν υπάρχει κανένας λόγος νά είμαστε περήφανοι γιά αυτό».

Ο πρόεδρος υπενθύμισε την εποχή όπου τό αμερικάνικο επίπεδο ζωής φαινόταν άπιαστο όνειρο στους Γάλλους. Πριν δέκα χρόνια, τόνισε, οι προοδευτικοί ύποστήριζαν ότι τή μέρα που οι γάλλοι εργάτες θά είχαν αμερικάνικα ήμερομίσθια, θά σήμαινε τό τέλος της άντικαπιταλιστικής άμφισβήτησης και των άντικαπιταλιστικών κινήματων. Τό λάθος τους ήταν μεγάλο, τόνισε ο πρόεδρος. Ένα μεγάλο ποσοστό γάλλων εργατών και υπάλληλων άπολάμβαναν σήμερα μισθούς αμερικάνικου επιπέδου, χωρίς αυτό νά έμποδίζει την ριζοσπαστικοποίησή τους. «Αντίθετα. Γιατί στην Γαλλία, όπως στις Ένωμένες Πολιτείες, πληρώνουμε όλο και άκριβότερα μία όλο και πιο άμφίβολη εύθυμια. Τήν στιγμή που οι άπολαύσεις μας μειώνονται, τό κόστος τους αυξάνεται. Η οικονομική ανάπτυξη δέν μάς πρόσφερε ούτε μεγαλύτερη δικαιοσύνη ούτε μεγαλύτερη άνεση και χαρά τής ζωής. Η εκτίμησή μου είναι ότι άκολουθήσαμε λάθος δρόμο και ότι πρέπει νά αλλάξουμε πορεία. Η κυβέρνηση έπεξεργάστηκε λοιπόν ένα πρόγραμμα «γιά μία άλλη ανάπτυξη και μία άλλη οικονομία, με διαφοροτικές δομές». Η φιλοσοφία αυτού του προγράμματος, παρατήρησε ο πρόεδρος, συμπυκνώνονταν σε τρία θεμελιώδη σημεία:

1. «Θά εργαζόμαστε λιγότερο». Μέχρι σήμερα, ο σκοπός τής οικονομικής δραστηριότητας ήταν νά αυξηθεί τό κεφάλαιο γιά νά αυξηθεί ή παραγωγή και οι πωλήσεις, με στόχο νά αυξηθούν τό κέρδη, τό όποια, ξαναεπενδύμενα, θά επέτρεπαν την αύξηση του κεφαλαίου, και ούτω καθεξής. Όμως αυτή ή διαδικασία έφτασε άναπόφευκτα στο τέρας τής. Αφού ξεπεράσει ένα όρισμένο σημείο, δέν μπορεί νά συνεχιστεί παρά μόνο καταστρέφοντας τό αυξανόμενο πλεονάσματα που δημιουργεί. «Και έμεις έχουμε φτάσει σ' αυτό τό σημείο, είπε ο πρόεδρος. Μόνο με τή σπατάλη του κόπου μας και των πόρων μας μπορούσαμε νά πραγματοποιήσουμε στο παρελθόν μία φαινομενική πλήρη άπασχόληση των παραγωγικών δυνατοτήτων και των ανθρώπων».

Στό μέλλον, θά έπρεπε λοιπόν νά δουλεύουμε λιγότερο, καλύτερα και διαφορετικά. Ο πρωθυπουργός θά παρουσίαζε τις προτάσεις που είχε νά κάνει προς αυτή την κατεύθυνση. Όστόσο, ο πρόεδρος, χωρίς να περιμένει, επέμεινε νά τονίσει την παρακάτω βασική άρχη: «Κάθε ένήλικος θά δικαιούται όλα τά άναγκαία, είτε δουλεύει, είτε όχι». Καί αυτό γιατί, όταν τό σύστημα παραγωγής φτάσει σε μία τέτοια τεχνική άποτελεσματικότητα, ώστε ένα τμήμα τής διαθέσιμης εργατικής δύναμης νά άρκει γιά την κάλυψη όλων των άναγκών του πληθυσμού, «δέν είναι πλέον δυνατό νά εξαρτάται τό δικαίωμα σε ένα πλήρες εισόδημα από την πλήρη ή όχι άπασχόληση του άτόμου». Έχουμε κερδίσει, κατέληξε ο πρόεδρος, «τό δικαίωμα στην έλεύθερη εργασία και στον έλεύθερο χρόνο».

2. «Θά καταναλώνουμε καλύτερα». Μέχρι σήμερα τά προϊόντα σχεδιάζονταν με τέτοιο τρόπο ώστε νά παρέχουν τό μεγαλύτερο δυνατό κέρδος στις εταιρίες που τά κατασκεύαζαν. «Από δω και περα, είπε ο πρόεδρος, θά σχεδιάζονται γιά νά προσφέρουν τή μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση τόσο σ' αυτούς που τά χρησιμοποιούν όσο και σ' αυτούς που τά

ΤΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΘΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΜΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΘΕΣΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ, ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ, ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ.

Ζούμε σ' ένα σύστημα απάνθρωπο, εξουσιαστικό, συγκεντρωτικό και εκμεταλλευτικό που λειτουργεί πέρα και έξω από τις ανάγκες και επιθυμίες των προλεταρίων και των άλλων εκμεταλλευόμενων, ένα σύστημα που μετατρέπει τον άνθρωπο σε αντικείμενο με συγκεκριμένη αξία χρήσης. Ένα σύστημα που ανανεώνει τη σήψη του μέσα απ' τη τρομοκρατία, τη βία και την ιδεολογική ισοπέδωση.

Την τρομοκρατία των μηχανισμών καταστολής μέσα από την ασφυκτική αστυνομοσύνη της κοινωνίας αλλά και την στρατικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, έρχονται να συμπληρώσουν οι μηχανισμοί πληροφόρησης και επιβολής κυριαρχής ιδεολογίας του κράτους με τον εθνικισμό και τον σωβινισμό, χρησιμοποιώντας το ανεκάνθεν εθνικό πρόβλημα με την Τουρκία και δημιουργώντας τεχνητές "κρίσεις" και εντάσεις.

Είναι γεγονός πως η αναδείξη ενός ψευδεπιγραφου νέου πνεύματος (εκδημοκρατισμού) στο στρατό με τα χαρακτηριστικά της γραφειοκρατικοποίησης και αμεσώτερου έλεγχου του από το κράτος και το κοινοβούλιο (χωρίς βέβαια να θύγουν τόσο οι εσωτερικές, όσο και οι εξωτερικές σχέσεις κυριαρχίας -σε αναφορά με την κοινωνία το δεύτερο) έχει να κάνει με την αναβάθμιση του ρόλου της αστυνομίας αλλά και με την ισχυροποίηση της στις συνθήκες αστικής δημοκρατίας, με την κοινή αναμνηση ενός απροκαλύπτου αυταρχικού παρελθόντος. Μιλάμε για την επιβολή ενός, με νέους ορους συναινεσης, αυταρχισμού-εκφασισμού που ολοκληρώνει την εικόνα της καταστροφής της ανθρωπίνης ζωής των φυσικών πόρων, της υγείας μέσα από την μόλυνση. Οι λυσεις στα προβλήματα ποιότητας ζωής προσκαιρες, θεαματικές και αδιαξοδες, έχουν να κάνουν με την δημιουργία νέων τεχνητών αναγκών ικανοποιώντας μικροσυμπερονοτα σε βαρος των συλλογικών συμφεροντων, θέτοντας αμεσα το πρόβλημα της επιβίωσης. Η καταστροφική επεκταση της Αθήνας μέσα από ένα ιστορικό βίαιης αστικοποίησης και συνεχούς ανοικοδόμησης, δημιουργεί την ανάγκη τσιμεντοποίησης και ορθολογικής ανάπτυξης της υπαίθρου με όρους που περιγράφουμε.

Η αναπαραγωγή αυτή της αθλιότητας έχει να κάνει αναπόσπαστα με την προσωπική ζωή του κάθε προλεταρίου, με τα υπαρξιακά αδιέξοδα του κάθε εκμεταλλευόμενου. Οι πιέσεις, οι υποχρεώσεις και τα προβλήματα που αντανακλούν στην κοινωνική βάση, πνίγουν την προσωπική ζωή και εγκλωβίζουν όλους και τον καθένα ξεχωριστά. Η μιζέρια, η μονοτονία, η κούραση και το ιδιωτικό κυνήγι της επιβίωσης αναδεικνύουν την ιδιωτέυση, τον ανταγωνισμό και την αετατομικευση σαν κυρίαρχες καταστάσεις, πνιγόντας τον εργατή, την φαντασία, τη συλλογική και προσωπική δημιουργία, την αλληλεγγύη, την ανθρωπία.

Η διογκωση του εγκλήματος σαν αμεσο αποτελεσμα της γενικευμένης άρνησης των ανθρωπίνων αξιών, έρχεται να εδραιώσει την κυριαρχία της ιδιοκτησίας αλλά και την δικαιολογία ανασυστασης των μηχανισμών προστασίας της μή δίνοντας βεβαία απάντηση στο θεμελιακό ζήτημα της ανισοτητας και απάνθρωπης εκμεταλλευσης. Η εμπορευματοποίηση των ανθρωπίνων σχέσεων, η υποταγή, ο συμβιβασμος συνδέτουν την εικόνα του παραλογισμού που ζουμε. Οι αυτοκτονίες, τα ναρκωτικά, ο αλκοολισμος, η προσωπική εξορία στην ευδαιμονία του καταναλωτισμου και η αναδείξη του θεαματος σαν κατ'εξοχήν μέτρα ικανοποίησης των επιθυμιών για δημιουργία και ψυχαγωγία είναι τα χαρακτηριστικά μιας "ελεύθερης" επιλογής του καθένα. Από την άλλη οι φυλακές και ο ψυχιατρικός ολοκληρωτισμός, η αστυνομοκρατία, είναι τα κατασταλτικά μέτρα, είναι το άλλο πρόσωπο που δικαιολογεί την ύπαρξη του μέσα από την επιδιωκόμενη τεχνητή κοινωνική ένταση που δημιουργεί το εγκλημα και οι δήθεν ελεύθερες επιλογές που αναφέρθηκαν.

παράγουν».

Για τον σκοπό αυτό, οι επιχειρήσεις που κυριαρχούν σε κάθε κλάδο θα μετατρέπονταν σε κοινωνική ιδιοκτησία. Οι επιχειρήσεις θα έχουν καθήκον να προσφέρουν σε κάθε τομέα ένα περιορισμένο αριθμό συγκεκριμένων μοντέλων, ίδιας ποιότητας και σε επαρκείς ποσότητες για να καλύπτονται οι ανάγκες όλων. Ο σχεδιασμός αυτών των μοντέλων θα ανταποκρίνεται σε 4 θεμελιώδη κριτήρια: άντοχη, εύκολια επιδιόρθωσης, εύχρηστη μέθοδος κατασκευής, όχι μόλυνση.

Η άντοχη των προϊόντων, εκφρασμένη σε ώρες χρήσης, θα σημειώνεται υποχρεωτικά δίπλα στην τιμή. «Οφείλουμε να προβλέψουμε μια πολύ έντονη ζήτηση αυτών των προϊόντων στο εξωτερικό, παρατήρησε ο πρόεδρος, γιατί θα είναι μοναδικά στον κόσμο».

3. «Θά εντάξουμε την κουλτούρα στην καθημερινή ζωή όλων». Μέχρι σήμερα, η ανάπτυξη της σχολικής εκπαίδευσης συμβάδιζε με την αύξηση της γενικευμένης ανικανότητας.

Έτσι, είπε ο πρόεδρος, έχουμε ξεμάθει να ανατρέφουμε τα παιδιά μας, να μαγειρεύουμε ό φαί μας και να τραγουδάμε τα τραγούδια μας. Μισθωτοί μας προσφέρουν σε κονοέρβες τό φαί και τό τραγούδια μας. «Έχουμε φτάσει στο σημείο, παρατήρησε ο πρόεδρος, οι γονείς να έκτιμούν ότι μόνο οι επαγγελματίες διπλωματούχοι του κράτους είναι κατάλληλοι για να αναθρέψουν σωστά τό παιδιά τους». Στή συνέχεια αναθέτουμε σε επαγγελματίες της διασκέδασης να γεμίσουν ηλεκτρονικά τό χρόνο που κερδίσουμε, ενώ ταυτόχρονα διαμαρτυρόμαστε για την κακή ποιότητα των αγαθών και υπηρεσιών που καταναλώνουμε».

Είναι επείγον, είπε ο πρόεδρος, τό άτομα και οι ομάδες να ξαναπάρουν στα χέρια τους την όργάνωση της ύπαρξής τους, του περιβάλλοντος που ζούν και των ανταλλαγών τους. «Η ανάπτυξη και η επέκταση των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών, είναι ο μόνος τρόπος να αποφύγουμε την δικτατορία των κρατικών μηχανισμών».

Ο πρόεδρος έδωσε τότε τον λόγο στον πρωθυπουργό για να εκθέσει τό πρόγραμμα των αλλαγών. Ο πρωθυπουργός άρχισε να διαβάσει έναν κατάλογο 29 επιχειρήσεων ή εταιριών των οποίων ζητούσε την κοινωνικοποίηση. Οι περισσότερες από τις μισές βρίσκονταν στον τομέα των καταναλωτικών αγαθών, γιατί έπρεπε να άρχισουν να εφαρμόζονται άμεσα οι άρχές της «λιγότερης εργασίας» και της «καλύτερης καταπόλωσης».

Η συγκεκριμενοποίηση αυτών των άρχών, είπε ο πρωθυπουργός, πρέπει να είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων: οι ίδιοι πρέπει να ένωθούν σε γενικές συνελεύσεις και σε ειδικές ομάδες δουλιάς, σύμφωνα με την μέθοδο καταμερισμού της επεξεργασίας των σχεδίων παραγωγής και της κοινής λήψης όλων των αποφάσεων, μέθοδος που εγκαινιάστηκε στην ΑΠ. Θά πρέπει να δοθεί ένας μήνας στους εργαζόμενους, τόνισε ο πρωθυπουργός, για να καθορίσουν, με τή συνδρομή εξωτερικών συμβούλων και επιτροπών καταναλωτών, μια περιορισμένη γκάμα μοντέλων, έπιπεδα ποιότητας και στόχους παραγωγής. Μία νέα μέθοδος διαχείρισης είχε ήδη άρχισι να εφαρμόζεται από μία ήμπαράνομη ομάδα του Έθνικού Ινστιτούτου Στατιστικής και Οικονομικών Μελετών.

Στή διάρκεια του ερχόμενου μήνα, είπε ο πρωθυπουργός, η παραγωγή θα γίνεται μόνο τό άπόγευμα, ενώ τό πρωίνα θα χρησιμοποιούν για τή συλλογική επεξεργασία. Ο στόχος που όφείλουν να θέσουν οι εργαζόμενοι είναι η κάλυψη, μέσω της παραγωγής τους, όλων των αναγκών σε είδη πρώτης ανάγκης, μειώνοντας ταυτόχρονα τήν εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας σε 24 ώρες. Προφανώς τό εργατικό δυναμικό θά έπρεπε να αύξηθε. Άλλωστε ύπήρχαν πολλοί άντρες και γυναίκες που ήταν έτοιμοι για πρόληψη.

Να Πάρουμε Τη Ζωή Μας Στα Χέρια Μας

Τα ζητήματα λοιπόν της ποιότητας ζωής, της ελευθερίας της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς είναι ταυτόσημα με τα ζητήματα της κοινωνικής και ατομικής χειραφέτησης μέσα από την προώθηση των κοινωνικών αγώνων στη βάση του λαού για την ανατροπή του ταξικού-εξμεταλλευτικού συστήματος. Ένας νέος ανθρωπισμός που: επανακαθορίζει τις ανθρωπίνες αξίες και δίνει νόημα σ' αυτές, προωθεί την καταργηση των ρολών εξουσίας, αμφισβητεί τον διαχωρισμό διανοητικής και χειρονακτικής εργασίας, μιλά για μια νέα αλληλεγγυη των ανθρώπων, για μια νέα συνεννόηση των λαών, τοποθετείται σαν περιεχόμενο για την προώθηση εκείνων των αγώνων που θα ανατρέψουν την εκμετάλλευση και την κυριαρχία της ταξικής κοινωνίας.

Κινήσεις αυτόνομες, ανταγωνιστικές προς τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις και τα κόμματα, αυτοοργανωμένες από τη βάση προς τα πάνω, μπορούν να θέσουν αυτά τα ζητήματα σε κάθε κοινωνικό χώρο (εργασιακό, εκπαιδευτικό, τοπικό, πολιτιστικό). Η συνδεσή τους είναι ένας αναγκαίος ορος για την ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικού κινήματος βάσης που θα διεκδικεί άμεσα την επίλυση όλων των παραπάνω προβλημάτων σε μια συνεχή διαδικασία επανοικελοποίησης της δυνατότητας αυτοδιεύθυνσης της προσωπικής και κοινωνικής ζωής, παλεύοντας για την κοινωνική ανατροπή και την δημιουργία μιας κοινωνίας αταξικής, ελευθεριακής. Για μια κοινωνία όπου οι αποφασείς, οι λύσεις των προβλημάτων, η διεύθυνση και η οργάνωση της θα απορρέει από την ίδια την κοινωνική βάση με οργάνωση των θεσμών άμεσης δημοκρατίας, με την ισότιμη συμμετοχή των πολιτών στις αποφασείς μέσα από τις κυρίαρχες γενικές συνελεύσεις. Οι ίδιοι οι πολίτες θα εκλεγουν τις επιτροπές (συμβουλία) σε κάθε χώρο και για κάθε ζήτημα με αντιπροσώπους αμειβόμενους, άμεσα ανακλητούς, υπολογούς κατά τακτά χρονικά διαστήματα και με τη δυνατότητα μιας εκ περιτροπής (κυκλική) αντιπροσώπευση. Οι αντιπροσωποί χωρίς καμμία διευθυντική εξουσία και προνόμιο προσφέρουν την αναγκαία κοινωνική εργασία προωθώντας τις αποφασείς και εντολές των λαϊκών γενικών συνελεύσεων.

Μέσα από την δημιουργία λαϊκών οργάνων σε διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας καταργείται ο διαχωρισμός πολιτικού-οπαδού ψηφοφόρου όπως και ο διαχωρισμός διανοητικής και χειρονακτικής εργασίας αφού οι ίδιοι οι πολίτες καθορίζουν το περιεχόμενο και τον τρόπο παραγωγής προϊόντων, την διάθεση των προϊόντων και τον σχεδιασμό-οργάνωση της εργασιακής διαδικασίας. Η πρόσβαση στη γνώση θα είναι ελεύθερη σε συνθήκες ανάλογης κατανομής χρόνου στην εργασία και στην μόρφωση. Με αυτή την έννοια οι επιστήμονες όχι μόνο δεν είναι ξεκομμένοι απ' τις ανάγκες και τα προβλήματα της κοινωνίας: αντίθετα ζουν σε αυτήν χωρίς κάποια ειδικά προνόμια και ρόλους εξουσίας αλλά με μια αναγκαία και ωφέλιμη συμμετοχή.

Η ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας αντιθεσμικής βρσκει το αντικρυσμα της σε μια γνήσια πολιτική, οικονομική, πολιτισμική αποκέντρωση με βάση την τοπική και ιστορική ιδιομορφία, τις προτεραιότητες σε σχέση με την παραγωγή και την κοινωνική ανάπτυξη, τις ιδιαίτερες και περιβαλλοντικές ανάγκες κάθε περιοχής αλλά και την συν-θεση των γενικότερων προβλημάτων σπάζοντας έτσι το διαχωρισμό πόλης-υπαίθρου, κέντρου-περιφέρειας, αγροτικής-βιομηχανικής παραγωγής. Είναι η απαραίτητη συνθήκη για την πραγματική αντιμετώπιση οξυμένων προβλημάτων όπως και της μόλυνσης με την υιοθέτηση εναλλακτικών μορφών ενέργειας που θα έχουν κέντρο τον άνθρωπο και το περιβάλλον που ζει. Η επανειράρχηση των αναγκών, των στοιχείων μιας νέας ανθρωπιστικής οικονομίας σε αρμονία με τη φύση είναι η μόνη απάντηση στην παραλογη κατασπατάληση

Επιπλέον παρατήρησε ο πρωθυπουργός, οι εργαζόμενοι θα είναι ελεύθεροι να οργανώσουν την δουλιά τους με τρόπο ώστε ο καθένας να μπορεί να εργάζεται άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο από 24 ώρες την βδομάδα στην ίδια επιχείρηση: θα είναι ελεύθεροι να άσασχολούνται για μερικές περιόδους σε δύο ή τρεις ταυτόχρονα παραδείγματα: μια εξοχική άσασχόληση, ή να εργάζονται σαν αγρότες προς το τέλος του καλοκαιριού, σαν οικοδόμοι την άνοιξη με δύο λόγια να μάθουν να έξασκουίν συγχρόνως πολλά επαγγέλματα. Για αυτό τον σκοπό, θα πρέπει να οργανώσουν ένα γραφείο άναλλαγής άσασχόλησης, έχοντας δεδομένο ότι μέση βάση άμοιβής θα θεωρούνται τα 2.000 φράγκα τόν μήνα για 24 ώρες εργασίας την βδομάδα.

Δύο άτομα, είπε ο πρωθυπουργός πρέπει να μπορούν να ζούν πολύ καλά με δύο χιλιάδες φράγκα τόν μήνα, λαμβανομένων ύπ' όψιν τών συλλογικών διευκολύνσεων και ύπηρεσιών που θα βρίσκονται στή διάθεσή τους. Όμως κανείς δεν πρόκειται να περιοριστεί: «Η πολυτέλεια δεν θα άπαγορεύεται. Ωστόσο, θα άποκτιέται με την δουλιά». Ο πρωθυπουργός έδωσε σχετικά τά άκόλουθα παραδείγματα: μια έξοχική κατοικία άντιπροσωπεύει περίπου 3.000 ώρες εργασίας. Όποιος θέλει να αγοράσει μια, όφειλει να εργαστεί, πέρα από τις 24 έβδομαδιαίες ώρες του, 3000 ώρες σε οικοδομικά επαγγέλματα ή βιομηχανίες: άπ' αυτές οι 1000 ώρες πρέπει να δουλεύουν έκ τών προτέρων. Άλλα άντικείμενα που κατατάσσονται στή μη άναγκαία, όπως τά ιδιωτικά άυτοκίνητα, (που άντιπροσωπεύουν περίπου 600 ώρες εργασίας) μπορούν να άποκτηθούν με βάση την ίδια άρχή. «Τό χρέμα δεν δίνει δικαιώματα», παρατήρησε ο πρωθυπουργός. «Πρέπει να μάθουμε να ύπολογίζουμε την τιμή τών πραγμάτων σε ώρες εργασίας». Αιτή ή τιμή-έργασία, πρόσθεσε ο πρωθυπουργός θα έλαττωθεί σύντομα. Έτσι, σε λίγο, 500 ώρες εργασίας θα δίνουν σε όλους τούς «βέβηλους» που καταπίδονται με μαστορέματα την δυνατότητα προμήθειας όλων τών ύλικών που άπαιτούνται για τά κατασκευάσουν μόνοι τους, σε 1500 ώρες, τόν σπίτι που τούς άρέσει.

Ο σκοπός, διεκρίνισε, πρέπει να είναι ή σταδιακή κατάργηση τής έμπορευματικής παραγωγής και τών έμπορευματικών άναλλαγών μέσω τής λεπουργίας άποκεντρωμένων και μικρών μοάδων παραγωγής, με τρόπο ώστε κάθε κοινότητα βάσης να παράγει τόν λιγότερο τόν μισό αυτών που καταναλώνει. Γιατί ή πηγή όλων τών άποτυχιών και άπογοητεύσεων μας, τόνισε ο πρωθυπουργός, βρίσκεται στό ότι κανείς δεν καταναλώνει αυτό που παράγει, ούτε παράγει αυτό που καταναλώνει.

Γιά να γίνει ένα βήμα προς τή νέα κατεύθυνση, ή κυβέρνηση ζήτησε και πέτυχε από τή βιομηχανία ποδηλάτων να αύξήσει άμεσα την παραγωγή της κατά 30%, αλλά τά μισά από τά ποδήλατα και μοτοποδήλατα να παραδοθούν σε κομμάτια, για να τά συναρμολογήσουν εκείνοι που θα τά χρησιμοποιήσουν. Τυπώθηκαν λεπτομερειακές οδηγίες συναρμολόγησης. Πάγκοι συναρμολόγησης, με όλα τά άπαραίτητα εργαλεία, θα έγκατασταθούν άμέσως στούς δήμους, στά σχολεία, στά άστυνομικά τμήματα, στούς στρατώνες, στά δημόσια πάρκα και πάρκινγκ... Ο πρωθυπουργός εύχθηκε οι κοινότητες βάσης να άναπτύξουν παρόμοιες πρωτοβουλίες στό μέλλον: κάθε γειτονιά, κάθε πόλη, κάθε μεγάλο κτίριο, θα έπρεπε να άποκτήσει έργαστήρια έλευθερης δημιουργίας και παραγωγής, όπου οι πολίτες, στή διάρκεια του έλευθερου χρόνου τους, θα παράγουν άνάλογα με τις έπιθυμίες τους, έχοντας στή διάθεσή τους ένα σύνολο όλο και πίο τελειοποιημένων εργαλείων, συμπεριλαμβανομένων του βίντεο και τής τηλεόρασης κλειστού κυκλώματος. Η βδομάδα τών 24 ώρών και τόν έξασφαλισμένο εισόδημα θα επέτρεπαν στούς ανθρώπους να οργανωθούν μεταξύ τους για να άναλλάξουν ύπηρεσίες (φύλαξη παιδιών, βοήθεια στούς γέρους, μετα-

αυτονομη δραση

των φυσικων πόρων και αποθεματων ενεργειας. Η ομοσπονδη συνενωση των πολυαριθμων λαικων οργάνων με ορους διατηρησης της ιδιαιτεροτητας, της αυτονομιας και ισοτιμιας (πχ. συμβουλιο οικονομιας, εθνικης παραγωγης, διακινησης προϊοντων) είναι απαραίτητος ορος για την επιλυση γενικότερων προβλημάτων και ανταλλαγής εμπειριων. Τα οργανα αυτα θα λειτουργουν παντα με βαση τις αναγκες και τις εντολες των περιφερειακων συνελουσων παντα στις αρχες της αμεσης δημοκρατιας.

Η Αμεση Δημοκρατια και η Γενικευμενη Κοινωνικη Αυτοδιευθυνση σαν αντίληψη και πρακτικη είναι αρρηκτα συνδεμενες σε μια διαλεκτικη σχεση με μια σταξικη κομμουνιστικη κοινωνια και καθετα αντίθετες με την αστικη αντίληψη περι συμμετοχης και δημοκρατιας. Είναι ενάντια στον δηθεν επαναστατικο δημοκρατικο συγκεντρωτισμο ο οποιος στην ουσια δεν διαφέρει από την αστικη αντίληψη και πρακτικη σε ότι αφορά τη ληψη συλλογικων αποφάσεων. Είναι ενάντια στις έννοιες και πρακτικες της καθοδηγησης, ιεραρχιας, ηγεσιας, γραφειοκρατιας και συγκεντρωτισμου, όπου το κομμα διευρύνεται μέσω του κράτους ελέγχοντας την κοινωνια με την αστυνομια και με τον οργανωμένο ιεραρχικά (σύμφωνα με τα αστικά πρότυπα) στρατό.

Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να προδιαγράψουμε ή να καθορίσουμε λεπτομερειακά το μοντέλο μιας άλλης κοινωνικης αναπτυξης και το τρόπο λειτουργιας της σταξικης κοινωνιας, χωρις αυτό να σημαίνει ότι δεν αφήνουμε ελευθερη τη σκεψη και τη φαντασια μας να οραματιστει και να σχεδιάσει. Με τίποτα όμως δεν μπορεί να προκαθοριστεί -εγκλωβίζοντας σε νεκρά εγκεφαλικά σχήματα- ο οργανισμός και ο πλουτος από ζωή της αναρχικης κοινωνιας.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΜΩΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΛΛΑΓΕΣ, ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΣΜΟΥΣ, ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΠΟΥ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΘΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΤΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΣ ΝΕΕΣ ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΙΓΚΟΣΜΙΟ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΟ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΑ ΕΞΕΛΙΞΙΜΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

κατ' αρχήν να την κατέχουμε», τόνισε ο πρωθυπουργός. Η εθνική κυριαρχία εξαρτάται κατ' αρχήν από την ικανότητά μας να είμαστε αυτόνομοι στην παραγωγή τροφίμων. Γι' αυτό το σκοπό, η κυβέρνηση θα έβαζε όλες τις δυνάμεις της για να παροτρύνει εκατό χιλιάδες ανθρώπους τόν χρόνο να εγκατασταθούν σε περιοχές που εγκαταλείπονται και να επανεισάγουν και να τελειοποιήσουν τη βιολογική καλλιέργεια και κτηνοτροφία, καθώς και τις «ήπιες» τεχνολογίες. Στις νέες αγροτικές κοινότητες θα παρέχεται για 5 χρόνια κάθε έπιθυμητή έπιστημονική και υλική βοήθεια. Οι κοινότητες αυτές συνεισφέρουν περισσότερο στην καταπολέμηση της πείνας στον πλανήτη μας απ' ό,τι οι πυρηνικές βιομηχανίες και οι βιομηχανίες έντομοκτόνων.

Ο πρωθυπουργός κατέληξε λέγοντας ότι, για να εύνοηθεί η ανάπτυξη της φαντασίας και η ανταλλαγή ιδεών, η τηλεόραση δεν θα λειτουργούσε πιά την Παρασκευή και το Σάββατο.

βίβαση γνώσεων) και να αποκτήσουν από κοινού τους έπιθυμητούς συλλογικούς έξοπλισμούς. «Σταματείστε να ρωτάτε σε κάθε ευκαιρία: «Τί κάνει η κυβέρνηση;» φώναξε ο πρωθυπουργός. Η άποστολή της κυβέρνησης είναι να άποσύρεται στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό για να παίρνει ο ίδιος ο λαός την ζωή του στά δικά του χέρια».

Ο άκρογωνιαίος λίθος της νέας κοινωνιας, συνέχισε ο πρωθυπουργός, είναι η αναδιάρθρωση της έκπαιδευσης. Είναι απαραίτητο όλα τα παιδιά στην διάρκεια της σχολικης ηλικιας να έξοικειωθούν με άγροτικές δουλιες, με την κατεργασία του μεγάλου, του ξύλου, του μαλλιού, και της πέτρας και να μάθουν την ιστορία και τις φυσικες έπιστημες, τα μαθηματικά και τη λογοτεχνία, σε σύνδεση με αυτές τις δραστηριότητες.

Έπειτα από την ύποχρεωτικη έκπαιδευση, συνέχισε ο πρωθυπουργός, καθένας θα άφιερώνει, για 5 χρόνια, 20 ώρες για κοινωνικη έργασία, πού θα του δίνουν δικαίωμα να παίρνει ένα πλήρες εισόδημα, και ταυτόχρονα θα παρακολουθει την έπιστήμη ή την επαγγελματικη έκπαιδευση πού επιλέγει. Η κοινωνικη έργασία πρέπει να πραγματοποιείται σε έναν ή περισσότερους από τους 4 παρακάτω τομεις: γεωργία, σιδηρουγία και άρυχεια, οικοδομή, δημόσια έργα και δημόσια υγιεινή, φροντίδες στους άρρωστους, στους γέρους και στα παιδιά.

Καθένας έργαζόμενος σπουδαστής, διευκρίνισε ο πρωθυπουργός, δεν θα άπασχολείται πάνω από τρεις μήνες συνεχώς στα πιά δυσάρεστα επαγγέλματα, όπως του άδοκαθαριστή, του νοσοκομειακού, του ένειδικευτου. Αντίθετα, καθένας μέχρι τα 45 του χρόνια, θα άπασχολείται σ' αυτές τις δουλιες για 12 μέρες τό χρόνο κατά μέσο όρο. «Δέν θα υπάρχουν πιά σ' αυτή την χώρα ούτε μεγιστάνες ούτε παρίες», άναφώνησε ο πρωθυπουργός. Έξακόσια όγδόντα κέντρα αυτο-έκπαιδευσης και αυτο-μαθητιας, πού καλύπτουν όλους τους τομεις, άνοιχτά για όλους μέρα και νύχτα, θα έφταναν σε δύο χρόνια άκόμα και στα πιά άπομακρυσμένα χωριά, με στόχο να μη μένει κανείς πιά εγκλωβισμένος σε επαγγέλματα πού δέν του άρέσουν.

Στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου της έργασιας - έκπαιδευσης, οι έργαζόμενοι - σπουδαστές θα πρέπει να οργανωθούν σε μικρές αυτόνομες ομάδες για να πραγματοποιήσουν από την αρχή μέχρι τό τέλος μια πρωτότυπη πρωτοβουλια, πού θα έχουν προηγουμένως συζητήσει με την τοπική τους κοινότητα. Ο πρωθυπουργός έκφρασε την έλπίδα ότι πολλές πρωτοβουλίες θα στόχευαν στο να ξαναδώσουν ζωή στις έρημες περιοχές της κεντρικης Γαλλιας και να έφαρμόσουν σ' αυτές καλλιεργητικες μεθόδους πού να σεβονται τό οικοσύστημα. Πολλοί, έπει, άνησυχούσαν έπειδή η Γαλλία εξαρτάται από τό έξωτερικό για τα καύσιμα αυτοκινήτων και βιομηχανιών, ενώ είναι άκόμα πιά σοβαρή ή εξάρτησή της από την άμερικανικη σόγια για τό μπριτέκι της και από την πετροχημεια για τό δημητριακά και τα λαχανικά της.

«Για να υπερασπίσουμε την πατρίδα, πρέπει

αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι

θα είχαμε πολιτισμό στις θαλάσσιες (ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ)

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι, ρώτησε τον κύριο Κ. η κορούλα της ομιλονόμας του, θα φέρονταν τότε πιο καλά στα μικρά ψαράκια; Σίγουρα, απουρίθηνε εμείς. Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα λείψαν για τα μικρά ψαράκια στη θάλασσα τεράστια κλουβιά και θα βάζαν μέσα διάφορες τροφές, φυτά και ζωντανά. Θα φρόντιζαν τα κλουβιά να έχουν πάντα καθαρό νερό και γενικά θα τα εφοδίαζαν με διάφορες εγκαταστάσεις υγιεινής. Όταν λόγω χάρη ένα ψαράκι τραυματίζε την ουρά του, οι καρχαρίες θα του βάζαν αμέσως έναν επίδεσμο μην τυχόν και φοβήσει και το χάσουν πριν την ώρα του. Έπειτα για να μην μελαγχολούν τα ψαράκια θα οργάνωναν κατά διαστήματα στη θάλασσα μεγάλες χορτές, γιατί τα μεγάλα ψαράκια είναι πιο νόστιμα από τα θλιμμένα. Τούτα τα μεγάλα κλουβιά θα είχαν βέβαια και τα σιμολεία τους. Εκεί τα ψαράκια θα μάθαιναν πώς να κολυμπάνε στο στόμα του καρχαρία. Θα πρεπε λόγω χάρη να μάθουν γεωγραφία για να μπορούν να βρίσκουν τους μεγάλους καρχαρίες όταν αυτοί μάπου θα τεμπελιάζουν. Βέβαια το πιο σπουδαίο θα ήταν η ηθική διαπλάση των μικρών ψαριών. Θα τους μάθαιναν ότι για ένα ψαράκι δεν υπάρχει μεγαλύτερη και ωραιότερη κρετί από το να θυσιάζεσαι πρόθυμα με ου όλα τα ψαράκια θα πρεπε να πιστεύουν τυφλά στους καρχαρίες προπάντος όταν αυτοί τους λένε ότι θα φροντίσουν για ένα ωραίο μέλλον. Θα έδιναν στα ψαράκια να καταλάβουν ότι τούτο το ωραίο μέλλον τότε μόνο θα είναι εξασφαλισμένο όταν εμείς μάθουν να υπακούουν. Τα ψαράκια θα πρεπε να φυλάγονται από κάθε λογής ταπεινές, εγωιστικές και μαρξιστικές διαθέσεις με αν τύχαινε μανένα από δαύτα να φανερώσει τέτοιες αδυναμίες τα άλλα ψαράκια θα έπρεπε να το αναφέρουν αμέσως στους καρχαρίες. Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα έμειναν βέβαια αναμεταξύ τους και διάφορους πολέμους για να κυριέψουν ξένα κλουβιά και τα ξένα ψαράκια. Στους πολέμους αυτούς ο κάθε καρχαρίας θα πολεμούσε με τα δικά του ψαράκια. Θα μάθαιναν στα ψαράκια ου ανάμεσα σε αυτά και στα ψαράκια των άλλων καρχαριών υπάρχει τεράστια διαφορά. Τα ψαράκια θα τους έλεγαν, είναι ως γνωστό βουβά, σιωπώνουν ωστόσο σε διαφορετικές ολόκληρα γλώσσες για αυτό και είναι αδύνατο να καταλάβει το ένα το άλλο. Σε κάθε ψαράκι που θα σκότωνα μερικά εχθρικά ψαράκια που σιωπώνουν σ' άλλη γλώσσα, θα κερφίτσωναν με από ένα παρασημο απο φύση και θα τούδιναν τον τίτλο του ήρωα. Αν βέβαια οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα είχαν και τη δική τους τέχνη. Θα είχαν ωραίους πίνακες που θα παράσταναν τα δόντια των καρχαριών με θαυμάσια χρώματα, και τα στόματά τους θα ήταν σαν τους κήπους της Βαβυλώνας όπου μπορεί να κάνει κινείς τρελή σερβιάνη. Τα θέατρα στο βυθό θα έδειχναν πως ηρωικά ψαράκια κολυμπάνε ενθουσιασμένα στο στόμα των καρχαριών. Κι η μουσική θα ήταν τόσο γλυκιά που τα ψαράκια με την κάρνα μπροστά θα ορμούσαν μαγεμένα και να νουρισμένα με τις πιο όμορφες συμφωνίες στο στόμα των καρχαριών. Δεν θα ληπε βέβαια και η θρησκεία αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι. Αυτή θα δίδασκε ου τα ψαράκια μοναχά στην μοιλιά των καρχαριών θα άρχιζαν να χεύονται την αληθινή ζωή. Ξάλλου αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι όλα τα ψαράκια δε θα ήταν πια ίσα με όμοια όπως συμβαίνει σήμερα. Μερικά από δαύτα θα αποκτούσαν κειώματα και θα τοποθετούσαν πάνω από τα άλλα ψαράκια. Όσα καλύτερα είναι λίγο πιο μεγάλα θα είχαν το λεύτερο να τρώνε τα πιο μικρά. Αυτό θα ήταν άλλωστε ευχάριστο για τους καρχαρίες γιατί έτσι εμείς δεν θα χρειάζονταν πια πια να καταπίνουν συχνότερα πιο μεγάλες μπουκιές. Και τα πιο μεγάλα ψαράκια, αυτά που θα είχαν τις ψηλές θέσεις, θα φρόντιζαν για την τάξη ανάμεσα στα ψαράκια και θα γίνονταν δασκάλοι, κειώματιμοί, και μηχανικοί στα φανοκλουβιά. Κοντολογίς μόνο αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα είχαμε πολιτισμό στη θάλασσα.

Η ΑΛΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

ΣΤΗΝ «ΚΡΙΣΗ» ΕΙΝΑΙ

ΟΥΤΕ

ΔΕΞΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΛΛΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΑ!

- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΑ
- ΑΝΤΙΕΚΚΛΟΓΙΚΟ-ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Πρωτοβουλία: ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ-ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ,
ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ Α. ΛΙΟΣΙΩΝ.